બનામે ખુદા.

મુકમીલ ડ્રામા.

સયદે હવસ.

જો

શેકસપીયર કે મશહુર ડ્રામા 'કીંગ રીચર્ડ
ધી થર્ડ' પરસે મશહુર મુન્શી

આગા મહમદ હશ્ર કશમીરીકી

કલમસે લીખા હુવા.

જીસકો

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટેને

ખાસ અપને છપવાકે જાહેર કીયા.

ઠીકાના તીન દરવાજા—અમદાવાદ

અમદાવાદ—આ ચોપડી પાનાં ૧—૪ કામની ચોગળા શ્રી જ્ઞાનવર્ધક
પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં મણીલાલ એન. દેસાઈએ છાપી તથા
આ ફોર્મો ખમાસાને રસ્તે શ્રી 'નટવર' પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં
ભોગીલાલ નરભુદાસ ભાટીવાળાએ છ. પ્રો.—અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૨ જી. પ્રત ૨૦૦૦.

સંવત ૧૯૭૬. હી. સ. ૧૩૩૮.

કીમત સિર્ફ ૬ આને.

બનામે ખુદા.

મુકમ્મીલ ડ્રામા.

સયદે હવસ.

જો

શેકસ્પીયર કે મશહુર ડ્રામા "કીંગ રીચર્ડ ધી થર્ડ" પરસે મશહુર મુન્શી

આગા મહંમદ હશ્ર કશમીરીકી

કલમસે લીખા હુવા.

જીસકો

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટેને વાસ્તે

ખાસો આમકે છપવાકે શોહરત દીયા.

ઢીકાના ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

અમદાવાદ

"જ્ઞાનવર્ધક" પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં,

આદીતલાલ ન્યાલચંદ દોશીએ છાપી.

આવૃત્તિ ૨ જી. પ્રત ૨૦૦૦.

સંવત્ ૧૯૭૧. ઈ. સ. ૧૯૧૫.

કીમત સિર્ફ ૬ આને.

બનામેં ખુદા

ઝફતએ નાટક.

મેલ.

દારા...........તાતારકા નેક દીલ બાદશાહ

નાદિરજંગ...,..દારાકા દગાબાજ ભાઇ

કાજલબેગ.....દારાકા સિપેહસાલાર, નાદિરકા ખુફીયા મદદગાર

શેરજંગ........દારાકા વફાદાર સરદાર

સિંજર.........દારાકા બડા શાહજાદા, વારિસે તખ્ત

કયસર.........દારાકા છોટા શાહજાદા

જાર...........સિંજરકા મામુ

સુરખાબ......દારાકી ફોજકા એક બહાદુર સરદાર

શામશાદ........નરગીસકા આશિક

બુબક..........એક બુઢા રઇસ ઉમેદવારે નરગીસ

કરીમ }
રહીમ } ......સુરખાબ કે નૌકર

કરામત...........જબરદસ્તીકા ફહીમ, નજાકતકા શૌહર

સિપાહી, દરબારી, અમીર ઉમરાવ નૌકર વગેરા

ફીમેલ.

મહેરે આલમ...દારાકી બેગમ

અખ્તર........દારાકી લડકી

યકબાલ........નાદિર જંગકી લડકી

નરગીસ........સુરખાબકી લડકી

ખાનમ યા બેગમ...સુરખાબકી બીવી

નજાકત........કરામતકી બીવી

સહેલીયાં, બાંદીયાં, વગેરા વગેરા

બનામે ખુદા.

સયદે હવસ.

—:(•):—

બાબ પહેલા. **પરદા પહેલા.**

નાદેર જંગકા બાગ.

(સબકા ખુદાકી હમ્દ કરતે દીખાઇ દેના)

ગાના.

સબ—તું દાતા જગ ત્રાતા તેરા નીસદીન રટે નામ સબ
સંસાર તેરા આધાર નીત બીચાર તોપે નીસાર લાખ બાર કરમ ધરમ રાખો શરમ સબ
સુખ કરતા—તું દાતા.
કયસી પ્યારી ફુલ વારી કુદરતકી ગુલકારી દેખો
બહાર કયસા નિખાર છાયા હય હર ચમનમેં
હર બનમેં હર મનમેં તુહી નીસ દીન બસા
કષ્ટ હરતા—તું દાતા

અશ. આર

શેરજંગ—ઘનઘોર ઘટા કયા છાઈ હય રૂત બદલી આજ જમાનેકી
ચી ઔર પીલાતા જા સાકી હા ખયર તેરે મયખાનેકી
૧ દરબારી—નરગીસકે ઈશારે હોતે હય ફુલાંકા રંગ બદલતા હય
ગુન્ચેકી સુરાહી ઢલતી હય લાલેકા પ્યાલા ચલતા હય
૨ દરબારી—સબ સન્દ હય મસ્ત અલસ્ત બને મય દસ્ત બદસ્ત ઉડાતે હય
સબ સંગ તરંગ ઉમંગમેં હય સો ઢંગસે રંગ જમાતે હય
૩ „ હાં કાગ ઉડે બે લાગ ઉડે
૪ „ કુચ્છ રાગ ઉડે કુચ્છ ગાના હો.
૫ „ કુછ ધુરપત સુરપત પટ્ટી દપ્પા યા તુમ દીડ દીડ દાના હો

ગાના.

સબ—ભર ભર જામ પીલા ગુલફામ બનાદે મતવાલા,
તું લા લા લા લા–ભર.
ફસ્લે બહાર હય જોબન સીગાર હુએ
શીશેમે મય હુએ પહેલુમે યાર હુએ
તું લા લા લા લા–ભર.

ગાના.

સહેલી—બહાર આઈ હય ભરદે બાદએ ગુલગુંસે પયમાના
રહે લાખોં બરસ સાકી તેરા આબાદ મયખાના
શેરજંગ–સાકિયા અયસી પીલાદે કે મહકતે જાએં
હમ વોહ કમજર્ફ નહી હંય કે બહેકતે જાઓ
સહેલી—પનીયા ભરનકો મંય કયસે કયસે જાઉ
પઈઆ પડત હું છાડ અચરવા
ઢીટ લંગરવા મય બલહારી જાઉં–પનીઆ
રોકોના મોહે બીચ ડગરવા
શામ મોરારીરે તોપે વારી વારી જાઉં–પનીઆ

અર્ણીયાત

શેરજંગ—શીરા ગલેને સબકો મજેમે ડુબા દીયા
ચશ્મેને આજ લુત્ફકા દરિયા બહા દીયા
૧ દરબારી–પ્યાલીથી રૂહ ઈસલીયે કાનોંકી રાહસે
આબે બકામે શહદ મીલાકર પીલા દીયા

જબાની.

શેર—(કજલબેગકા આના) આબખા આત પ્યારે કજલ.
કજલબેગ—તમામ દોસ્તોંકા આદાબ
સબ દરબારી—દોસ્તોંકે દોસ્ત આદાબ
કજલ બેગ—કજલકે મહેરબાનો, કજલકે આકાકે મહેમાનો! આપ ખુશ હોજીયે કે મંય આપકે કદમોંકે થોડી તકલીફ દેને આયા હું, ઓર આપકે કાનોકે લીયે ખુશ ખબરી લાયા હું કે ખુશ નસીબ દોસ્તો અપની આંખે બીછાવ

કે શાહી આફતાબ અપને ચાન્દ ઓર સીતા-
રોંકે સાથ પસ ઝમીનકો આસમાન બનાને
આતા હય.

શએર

દરબારી—ગર મહુરો માહ આતેહંય જુલ્વા ફ્રીઝાઈકો
ઝરરોંકો ચાહીયે કે ચલે પેશવાઈકો

(સબકા જાના)

ફઝલબેગ—ગય ઓ ફેરબકી જાલ દાના અમીર તેરા
શીકાર હોનેકો ગએ આજ ઈસ હઝવત કે
જલસેમેં દો દસ્તરખાન બીછેંગે એક પર તો
શાહ બેઠેગા જો ગરીબ જાનવરોકી હડ્ડી ઓર
લહુ ઔર ગોસ્તસે બની હુઈ લઝીઝ ગીઝાએં
ખાયગા ઓર દુસરેપર ફઝલ બયઠેગી

બયત

જલતી હય ઝમાં ફાડે હય મુંહ શહેરેગીબ સાત
ભૂકી હય જહન્નમકી તરહ ફીર દગા મવત

(નાદેરકા દાખલા)

નાદિર જંગ—મવત પ્યારે ફઝલ મવત બડોંકે મરનેસે
છોટોંકા કામ ચલતા હય સુરજ જબ ડુબ જાતા
હય તબ ચાંદ ચમકતા હુઆ નઝર આતા હય
કમબખત બાપકા વજુદ હમારી તરક્કીકી રા-
હમેં એક પથ્થર હય આજ ઈસ પથ્થરકો
ઉઠાકર કબ્રમેં ફેંકદો તાકે હમેશા કે લીયે
રાસ્તા સાફ હો.

ફઝલ બેગ—મંયને આપકે હુકમકે મુતાબીક ઉસકે
રાસ્તેમેં કાંટે બીછા દીયે હંય યા અને ચાર
બેરહમ કાતીલ ખુનખ્વાર છુરી ઓર તુફન્ચોંસે
મુસલ્લાહ જલ્લાદોંકો ઉન દરખ્તોંકી આડમે
છીપા દીએ હંય.

નાદિર જંગ—શાબાશ બહાદુર દોસ્ત

ફ઼ઝલ બેગ—જબ શીકાર જલ્દકે સામને નમુદાર હોગા એક ફ઼યર હોગી ઓર ફ઼ૌરન રૂહકો લેતા દીમાગ઼સે પાર હોગા.

નાદિરજંગ—ફ઼ઝલ ઓર

ફ઼ઝલબેગ—હુઝુર સીન્જર

નાદિરજંગ—હાં બેટેને સલતનતકે વાસ્તે બાપકો કતલ કરાયા હૈ ઈલ્જામ સીન્જરપર લગાયા જાયગા.

ફ઼ઝલબેગ— હુઝુર મુઝે શાબ કુછ સમઝા ચુકે હૈં ઈન દોનો લોંડોંકો જો આપકો તખ્તાતક પહોચને નહીં દેતીં રાસ્તેસે હટાયા જાયંગા.

નાદિર—પ્યારે દોસ્ત તુમ જાનતે હો કે હમેશા લોહેસેલોહા કાટા જાતા હય યહે દુનિયા મુજસ્સિમ બદી હય બદીકો ઈન્સાન બદી હીસે પાતા હય. ચલો આવ હમભી ખુશામદી અમીરોંકી તરહ ઈનકી પેશવાઈકો ચલેં ક્યુંકે દુનિયાકો બેવકુફ઼ બનાનેકે લીયે ઈસસે બઢકર ઓર કોઈ અવ્ઝાર નહીં હય.

ફ઼ઝલ—બેશક મુઝેભી ઈસ બાતસે ઈન્કાર નહીં હય.

બયત

જો ખુશામદ કરે ખલ્ક ઉસસે સદા રાઝી હય
સચતો યહે હયકે ખુશામદસે ખુદા રાઝી હય

(દોનોંકા જાના)

(બાદશાહ, મલેકા, સીન્જર, કૈસર, અખ્તર, દરબારી, નાદિર, ફ઼ઝલ, વઝીગર, દરબારીયોં વગયરાકા આના)

અશઆર.

નાદિર—બહાર હય તેરે દમ કદમસે દીમાગ હય
હફ઼તવેં ફલકપર
જહાંભી કહેતા હય મંય હું જન્નત અગર હય ખુલ્દે
બરી ફ઼લકપર

ફ઼ઝલ—સખી કરમ રેઝ ઝરરા પરવર કદમ રખા જો
તુને યહાંપર
(દીખાતી હય ખુશીમે આકર ફ઼ુવાહે ઈઝ્ઝતભી ફ઼લકપર

ગાના

દરબારી—

હુઝુર હંએ જુલ્વગર હમારે ખડે, હંય ખુદ દામે ગીર્દ સારે
નીસાર હોતે હંએ ચાંદ તારે હએ મહેરે મસનદ નશી મુઝફ્ફર
જીયાએ યક બાલે બાદશાહી રહે યુંહી મહશે તાબમાહી
ફરોગ બ.ખ્શે જહાં ઈલાહી હએ જયમે મહેર મુર્ગી ફલ[illegible]કપ

જ.બાની.

દારા—બીરાદર જાન અગર યહે સચ હય હે દરખ્ત અપને ફલસે પયચાના જાતા હય ઈન્સાનકા હાલ ઉસકે કોલો ફએ.લસે જાના જાતા હય તો તુમ્હારા બ રતાવએકઆઈના હય, જીસમે સદાક્ત નજર આતી હય ઔર યહે આરાએશ ઔર રૌશની જો તુમ ને આજ મેરી આનેકી ખુશીમે કી હય તુમ્હારી દીલકી છુપી હુઈ મુહબ્બતકો રોશનીમે લાતી હય

નાદર જંગ—આકાકા ઈસ્તરહ ખુનતુદી જાહીર કરના યહે ગુલામકી ઈજ્જત અફઝાઈ હય મયંતો યહે સમઝાતા ઔર ફખ્ર કરતા હું કે આજ સલ યમાનને ચાંવટીકી દઅવત કુબુલ ફરમાઈ હએ.

શએર.

ખાનએ કમતરમેં હય ગરદુ જનાબ અયા હુવા
આજ હય જરેરકે ઘરમેં આફતાબ આયા હુવા

કયસર—અછે કજલ તુમ તો કલ કહેતો કે ઝુડ બેલના બડા અયબ હય.

કજલ—બેશક મેરે છોટે હુઝુર.

કયસર—તો ચચાજાન કયુ ઝુડ ફરમાતે હંય યહે ચરા ગોંકી રોશની ધુપ હય જો અસ્માંજાનકો આફ તાબ બનાતે હંય.

નાદીર—પ્યારે કયસર યહે ઝુડ નહીં સચ હય ઈસ વ- કત જો ચહેરા ચમક રહા હય હમારી દુનિયા કે લીએ વહી સુરજ હય.

કયસર—અગર અમ્માજાન સુરજ હંય તો રાતકો કયું
આએ દીનકો અનાથા.

નાદિર—વોહ રાતકો ઇસ લીયે આયે હંય કે ઇસ
કો અપને સાથ લાનાથા.

કજલ—બહોત ખુબસુરત.

કયસર—મંય યા ચચા જાન.

કજલ—આપ મેરે સરકાર

કયસર—અગર મંય છોટા હું તો ખુબસુરતીમેંભી છો-
ટા હોઉંગા ઔર બહોત ખુબસુરત કયસે હોઉંગા.

કજલ—કયા પ્યારી મન્તિક

નાદિર—(ખુદસે) ખુશબોદાર ફુલ જલ્દ તોડ લીયે જાતે
હંય જો લડકપનમેં જીયાદા અકલમંદ હોતે
હંય વોહ જીયાદા દીન જીને નહીં પાતે હંય.

અખ્તર—અમ્માજાન કયા આપ નનેકી બાતકા જવાબ
સોચ રહે હંય.

નાદિર—નહીં પ્યારી અખ્તર મંય યેહ સોચ રહા હું
કે આફતાબકે સામનેભી ચહેરેપર કુછ ફીકકી
બદલી પાઇ જાતી હય.

સોંજર—અમ્મીજાન યેહ આપકી તરફ ઇશારા હય

નાદિર—હાં હુજુરકી તર્ફ મુઝે તઅજ્જુબ હય કે હુમારે
બાગમે એક છોટા બુલબુલ ચહક રહા હય
ફિરભી આપકો હંસી નહીં આતી હય.

મહેર આલમ—ભાઇ નાદિર હંસી દીલકી ખુશીસે આ-
તી હય ઔર મેરી ખુશીકલ રાતસે નાસ હો
ગઈ હય એક અયસા ભયાનક ખ્વાબ દેખા
હય કે તબીઅત કુછકી તરહ ઉદાસ હો
ગઇ હય.

નાદિર—ખુદા હુમારી હીફાજત કરે હુજુરને કયા દેખા

મહેર આલમ—મંયને દેખા કે મંય ઔર અખ્તર ક-
યસરકો છેડ રહે હંય ઔર યેહ અપને દો પા-
લતુ શેરોકે સાથ હંસ હંસ કર ખેલ રહે હંય.

ઈતનેમેં એક શેર ગરજા ઔર દુસરા પીંજરા તોડકર ઈનકી તરફ ઉલટા હમ સબ એક ઘર મેં ભાગે મગર ઓ ખુદા જયસેહી હમ વહાં પહોંચે એક જલજલા આયા ઔર સારા મકાન હમપર ફડપડા।

દારા—ખુદા હમપર રહમ કરે.

નાદિર—ભાઈ જાન ખ્વાબભી કહીં સચ હોતા હય યેહ સબ વહમ કહેલાતા હય ઈનકો જો આદમી સોચતા સુનતા ઔર દેખતા હય વહી સોનેકે બાઅદ નજર આતા હય (રાને શીગરોંસે)

બયત.

હાંસુનાવો અયસે નગમે જીસસે દીલ મસરૂર હોતે હય
યેહ વોહ દારૂ હય જીસ્સે દર્દ સારે દુર હોતે હય.

ગાના.

સહેલીયાં—આવો અલબેલીયાં સોહે રંગ રેલીઆં
કરો અટ ખેલીયાં સાહેલીયાં—આવો
હાં અએસી લો રસીલી તાન મોહલે જાન
રંગત રંગ ઉમંગ દીખાવ તીરત બતાઓ
સરગમ ગાઓ
સાનીસા રેરે નીધની સાસાસા ધપધ નીનીની
પમપ ધધધ મગમ પપપ ધધરે નીનીગ
સાસા મ રેરે પ ધરે પ મગરેસા—

દારા—ક્યું કજલ ક્યા હય.

નાદિર—ખાસા તૈયાર હય (સિવા નાદિર કજલકે સબકા જાના.)

કજલ—જી

નાદિર—જગાહ

કજલ—વહી

નાદિર—ચુપ (નાદિર ઔર કજલકા જાના–યેકબારગી મએ સહેલીયોંકે ગાતે ગાતે આના).

ગાના

રંગીલી રસીલી નુકીલી શરમીલી પ્યારી હુએ અલબેલી
જાઓ જા જાઓ અજી નાહી સતાઓ
પ્યારી લટક મટક કયા ચાલ ઢાલ હુએ મતવાલી
મોહેના બનાઓ સખી મત શરમાઓ સખી
નયન સયન લલચાએ જએ જીઆલી—રંગીલી

યેકબાલ—સુબહાન અલ્લાહ
૧ સહેલી—માશા અલ્લાહ
યેકબાલ—સમા હુએ યા શાને યજદાની એક તરફ ચાન્દકી નુર અફશાની ઓર દુસરી તરફ પાનીકી રવાની ઓર તીસરી તરફ ગુલહાએ બોસ્તાની

શાએર

મય હય શબનમ ગુન્ચા સાગર હરહર શાખ ગુલાબી હુ-
પત્તા પત્તા ઝુમ રહા હય ગોયા બાગ શરાબી હય
૧—ગુન્ચે હુંય રહે રહે કે ચટખતે ઓ બુલબુલ હંસ દેતા હુઆ
ભંવરા લોભી કલી કલીકા ફીર ફીર કર રસ લેતા હુઆ
૨—પીયા પપૈયા કહેતા હય ઓર કોયલ જબ કુક ઉઠતી હુઆ
યેકબાલ—ફીર કયા હોતા હય ચમ્પા
૨—પ્યારી-દીલમેં એક હુકસી ઉઠતી હય
૩—હાંહાં સમઝી મતલબ યે હુઈ કે લયલીકા મજનું સા એક દીવાના હો
૪—શમ્અસા ચહેરા પાયા હય, હય શૌક કોઈ પરવાના હો
૧—હંય હંય નન્નીને યેહ કયા બાત નીકાલી હય યેહ બે ચારી તો ઉમ્રભર કુંવારીહી રહેનેવાલી હુઆ
૨—હું-હું મંયતો કીસ મરદુવે પર નીગાહ ન ડાલુંગી
૩—તો ફીર કયા કરોગી
૨—જોગન બનકર જીન્દગીકે દીન નીકાલુંગી
૪—હાંહાં તનોગી મગર દેખલેના જોબનવાલી કીસી ગુલફામ હી કે લીએ બનોગી

ચેકમાલ—મી સબ્જ પરી યેહે તુમ સચ કહેતી હો.

૪—સરકાર જયસે મોસમસે ગુલાબ આલમસે શમાય
ચાન્દસે રાતકી બહાર હય મર્દ અવરતકા સીંધાર હય.

શ.એર.

બે મર્દકે અવરતકા ગુજારા હી નહીં હય
ઔરત જો અંગુઠી હય તો મર્દ ઉસકા નહીં હય
(સીન્જર છીપકર આના)

ગાના.

દીન હુસ્ન વાલોને ફુલોંસે ગાલોંને ભૅંવરાસે બાલોને
મેરી જાન
જાદુ નીગાહોંકા ડાલા રસવાલા દેકે મદકા પ્યાલા
કયું, બોલો, શરમાવો, જાવો, દેખો, ભાલા.—દીન.
જી કહીં આયા હય નેહાં લગાયા હય
મધમાતી હો, શરમાતી હો, અઠલાતી હો
બાલા કયા હય ડાલા, કોન મીલા ભોલા ભાલા,
દીલમેં હુએ કુછ કાલા

(સીન્જરકા પીછેસે ચેકમાલકે ગાલપર ફુલ લગાના ચેક
માલકા ખુદકે ગાલ પર થપ્પડ મારના)

૧—અય હુજુર યેહે કીસ ગુનાહકે લીયે મુંહપર થપ્પડ.

ચેકમાલ—હુંય હુંય ખુદા જાને મખ્ખી યા મચ્છર

૨—હાંહાં. હુજુર યેહે તો બડા મખ્ખા હય

સીન્જર—ચુપ તેરે લીયે ઇન્આમ રખ્ખા હય (દુબારા
ફુલ લગાના)

ચેકમાલ—હુંય ફીર યેહે કયા મુઈ મખ્ખીકો મુજસે કોઈ
અદાવત હય

૩—હુજુર હુજુર આજ આપકો અખ્ખાજાનકે યહાં
દઅવત હય

ચેકમાલ—તો વહાં જાએ મુઝે કયું સતાતી હુંય

૪—પ્યારી જહાં મીઠા હોતા હય વહીં મખ્ખીયાં આતી
હુંય (સીન્જરકા ફુલ ડાલના)

ચેકબાલ—હંય હંય યેહે કુલ કયસા
૧—હંય હંય હુજુર યેહે કુલ હવાકા ઝોકા આપકે લીયે તોહફા લાયા હય
૨—નહીં પ્યારી યેહે કીસી બે અદબ બુલબુલને ગીરાયા હય.
૩—અજી આપભી નહી સમઝીં અજી મ્હે કુલ ઈન ગાલોંકી રંગત ચુરાને આયા હય
સીન્જર—અજી યેહેભી નહી સમઝીં યેહ કુલ ઈન ગાલોંપર કુરબાન હોને આયા હય
ચેકબાલ—કયું જી જહાં ચાર બહુ બેટીયાં આપસમેં બાતે કરતી હુંય વહાં બગયર ઈજાજત મર્દકા ચલાઆના કયા જુરૂર હય.
૧—અજી આના તો આના ઉસપર ગુસ્તાખી દીખાના
૨—ઔર ઈન ગુસ્તાખીયોંકે બદલે બીચારી મખ્ખીયોંકો ઠોસને ખીલવાના
ચેકબાલ—ખુદાકી કસમ અયસે કુસુરકી તો સજા.
સીન્જર—ફાંસી હય યા કયદ ખાના.
ચેકબાલ—બેશક કયદહી કરના ચાહિયે.
૩—મગર પ્યારી કહાં.
૪—દીલમેં.
સીન્જર—જાહેરે દસ્તુરે જમાના દઅ્વતમેં બુલાના મહેમાન આએ તો ઉસે કયદમેં ભીજવાના.
ચેકબાલ—આપ દઅ્વતમેં આએ હંય તો બીસમીલ્લાહ દસ્તરખાનપર તશરીફ લે જાઈએ.
સીન્જર—અજી વહાં તો પેટકો ખાના મીલેગા યેહ હોંટ ભુકે હુંય ઈનકો તો કુછ ખીલવાઈએ.
૧—વાહરી આપકી લસ્સાની મેરી બેગમ હય યા તર તરી બીયરાની.
સીન્જર—અજી તુમ કયું ભાનજી મારતી હો બી બાક રખાની
૪—હુજુર અબ ઈન્હે ટાલીએ જો ભુખે હુંય તે અપને હુસ્નકે દસ્તરખાનસે એક આધ નીવાલા દે ડાલીએ.

શાએર.

સીઝર—નહી હે ગદાકો બહોત દીલમેં કોસા
બસ એક બેસનકા હે દો સમબોસા
તુમ્હારી ઈજાજતકે ભુખે ખડે હય
જવાનીકે સદકેમેં હોંઠોકા બોસા

ગાના.

દેખો છયલાકી ઘતીયાં
લાગો છતીયાં
માનો બતીયાં મય વારી—દેખો.
જાઓ જાઓ મુંહ બનાઓ બોલી ભાલીકો ફંસાઓ
રંગ પ્યારા ઢંગ પ્યારા બાતમેં ઘાતમેં જાદુ હજારો ભરા
નાજ નીરાલે હય દીલ લેનેવાલે
તન નિસાર મન નિસાર ધન નિસાર
તુજપે ફુલ ચમન નિસાર રહે જોબનકી બહાર
બાતેં બનાનેમેં દીલકે લુભાનેમેં
સારે જમાનેમેં હો હોશીયાર—છયલાકી.

શેરજંગ—(શેરકા ઘભરાએ હુવે આના) ગઝબ કહેર જુલ્મ ઓ આસમાન ઓ કીસમત.

સીઝર—શેર શેર કયા હાલત.

શેરજંગ—જલજલા અંગેજ કારરવાઈ ખોફ નાક દગાબાજી કાળીલે લાઅનત બેરહમી.

શીઝર—શેર સાફ સાફ.

ચેકબાલ—તુમ્હારી ચેહ હાલત ચહે જુનુન.

શેરજંગ—ખુન ખુન ઈન્સાફકા ખુન શાહકા ખુન.

સીઝર—કયા કયા

શેરજંગ—હુમ તબાહ હો ગય હમ દુન્યાસે ના ઉમીદ હો ગએ.

સીઝર—શેરજંગ કયા કહેત ! કયા અબ્બાજાન શહીદ હો ગએ.

ચેકબાલ—કયા ચચાજાનકો કીસીને કત્લ કર ડાલા !

શેરજંગ—ઓ શહજાદી.

સીન્જર—એ ખુદા.

ચેકબાલ—એ ખુદાએતઆલા (એક સીપાહીકા ભાગકે હુવે આના.)

સીપાહી—ભાગીએ આલી જાહ ભાગીએ.

સીન્જર—તુ કયા કહેના ચાહતા હય.

સીપાહી—જો મુજે ન કહેનાથા બાદશાહ સલામત કતલ હુવે ઓર કાતીલકા આપપર શુબાહ કીયા જાતા હય.

સીન્જર—કયા ખુનને અપને ખુનકા ખુન બહાયા કયા મંયને અપને બાપકો કતલ કરાયા.

(નાદરજંગ મએ સીપાહીયોંકે આતા હય.)

નાદીરજંગ—યહી હય બાંધલો! કાતીલ જલ્લાદ બાપકો કતલ કરાકર યહાં છીપને આયા હય. ઓર કતલભી મેરેહી ઘરમેં કે મુજપર શક આએ ઓર મુજપરહી શુબાહ કીયા જાય.

સીન્જર—મંયને કતલ કરાયા ચચાજાન યહ આપ કહેતે હુંય!

(કજલકા ખત દીખાના.)

કજલ—નહીં યેહ તેરે કલમકી તહરીર જો હમલા કરનેવાલે બદગઆશોંકી જેબસે પાઈ ગઇ હય જીસમેં બાદશાહકો કતલ કરનેકા તરીકા વકત જગા ઇન્આમ વગયરા હરએક બાત સમઝાઈ ગઈ હય.

સીન્જર—યેહ તહરીર જુઠી હય.

ચેકબાલ—જો ઇસકો સચ કહેતા હય વોહ બેવકુફ હય.

નાદિર—ચુપ રહો લે જાવ કયદમેં ઝુઠ ઓર સચકી પરખ રીઆયાકે ફૈસલેપર મુનહસીર હય.

સીન્જર—દગાબાજો ખુનીયો

ચેકબાલ—કહેરો કયા કરતેહો ખુદાકે લીયે (દો સીપાયોંકા લેજાના.)

નાદિર—વાર ચલ ગયા વોહ કાટા જો એક મુદ્દતસે ખટક રહાથા આજ નીકલ ગયા અગર નસીબ યાવર હય તો બચી હુઇ ચીંગારીભીરી પીન્નાર હય.(લાશકા લાના)

મહેર આલમ—ગમ કરો માતમ કરો કયા તુમ્હારે પાસ આંખેં નહીં હંય અગર જબાન હય તો ઇસકી

મેહેરબાનીયોં ઓર .ખુબીયોંકો યાદ કરો અગર હાથ હય તો ઈનસે અપની છાતીયાં પીટો ફ઼રીયાદ કરો.

અ.ખ્તર--ગરીબ બાપ

.કયસર—મેરા બાપ

મહેરે .આલમ—મેરા શૌહર

અ.ખ્તર—હમ બરબાદ હોગએ

.કયશર—હમ યતીમ હોગએ

મહેરે .આલમ—મેં બેવાહ હોગઈ અય મેરી જીન્દીગી અય મેરી .જીન્દીગીકા સરમાયા અય સદ લારા અય .જર્દ રાત અય શાહી .ખુનકા બે .ખુન બ.કાયા જીટ મંય .ગમસે મરી જા રહી હું ઈન્હી ખી.ડકીયોંસે રૂ.હ પરવાજ કર ગઈ હય અ.ય જ.ખમો બન્દ હો જાવ કે મંય અપની મીસટીન આંખોસેં તુગપર મરહમ ટપકા રહી હું.

અ.ખ્તર—લા.અનત હો ઉસ મલ.ઉન દીલપર લાઅનત હો બે ર.હમીક સાથ .ખુન કરનેવાલેપર.

નાદિર—વોહ ગીરફ઼તાર હુવા હય કલ ઇસ .ખુનકે બદલે ઉસકાભી .ખુન કીયા જાયગા

મહેરે .આલમ—વોહ કહાં હય ઉસકો લાવ ઈન જખ.મોંકા .એવજ ઈન ના.ખુનોંસે લીયા જાયગા

નાદિર—સબ્ર કરો અભી તુમ ઉસસે બદલા નલે સકોગી.

મહેરે .આલમ—સબ્ર બેહુદા સબ્ર જો કહેનેમેં સહલ ઓર કરનેમેં મુશકીલ અપના ઘર જલાદો અપની અવલાદકો કત્લ કરદો ફીર દીલસે પુછો કે તુ સબ્ર કરનેકે .કાબીલ હય દેખો દેખો અય સાહેબો યેહ તુમ્હારા બાદશાહ હય એક ઘન્ટે પહેલે જીસકે .કદમોંપર ઝુકે હુવે થે વોહ અબ તુમ્હારે .કદમોંપર પ.ડા હુવા હય જીસકે તુમ સબ મોહ.તાજ વે વોહ તુમ્હારા મોહ.તાજ હો રહા હય તુમ દફ઼નાવ

તુમ કફન પહેનાવ અરજ તુમ્હારી મહેરબા-
નીયોંકા મોહતાજ હોરહા હય અય દીલ ગમસે
જુનુની હોજા અય છુરી તુભી ખુની હોજા
હાં મંય અપને શૌહરકો તુજસે લુંગી મેરા ઘર
તેરે ઘરમેં ઉજડ ગયા મેરા બાગ તેરે બાગમે
બીગડ ગયા તુ મેરે શૌહરકો મુજસે મીલાદો
અગર તુજકો જીન્દા રહેના હય તો પસકો
જીલદે તુ દેગા તુજસે લુંગી તુજકો દેના હોગા.

ટેબલા.

બાબ પહેલા. પરદા દુસરા.

દીવાને આમ.

(અમીર ઉમરાવોકા આના)

૧ દરબારી—કયા જહાન હય.

૨ ,, કયા ઈનસાફ હય.

૩ ,, વલ્લાહ ઈસ વાકીયાને તો પથ્થરોંકોભી રૂલાયા હોગા.

૪ ,, યકીન કીજીયેકે ઈસ મલઉન કામકે બાઅદ ખુદ કાતીલકી આંખોસેભી આંસુ નીકલ આયા હોગા.

૧ ,, દુન્યામેં અકસર આદમીયોકો દોલત સલતનત યાસું કહીયેકે અયશો આરામકી હવસ હય લેકીન ઉમ્રકી અવસત નીકાલીયે તો જીયાદાસે જીયાદા પચાસ બરસ હય.

૨ ,, ઔર ઇસમેંસે રાતોંકો અલાહેદા કરદો તો પચ્ચીસહી બરસ હાથ આને હંય.

૧ ,, ઔર ઈસ પચ્ચીસ બરસસે દસ બરસ ખેલ કુદ, પાંચ બરસ પઢને લીખનેમેં, ચાર બરસ

દુખ બીમારીમેં નીકલ તે હુંય બાકી રહે પાંચ
છે બરસ ઇનચંન્દ દીનોંકે લીયે જો ખુદાકો
છોડ કર દુન્યાકી હીર્સો હવસમેં મસરૂફ રહે
મંય સચ કહેતાહું કે વોહ જાનવરસે જીયાદા
બદતર ઔર બેવકુફ હય.

ગાના

નાદાન ગઆફીલ કીસ જહાનપર હરદમ હય ભુલા
શાહો જીશાન ચુન ચુન, હરઆન મારે અમીરો
વજીર ગરીબ ફકીર કીસ જહાનપર હરદમ હય ભુલા
પાએ આરામ કોઇ કયુંકર નીસદીન પલછીન
અએ આસમાન. અએ આસમાન. અએ આસમાન
નાદાન.

૨ દરબારી—અફસોંસ અગર સીજર ઇસ જીન્દીકી ફરારો
ઇસે ખબરદાર હોતા તો અપને બાપકા ખુન
બહાનેકે લીએ તૈયાર ન હોતા.

ચેકબાલ—(ચેકબાલકા આના) વોહ કભી નહીં હુવા.

નાદીર—(દુસરી તરફસે આના) ઇસકા કયા સુબુત.

ચેકબાલ—ઉસકા માઅસુમ ચહેરા જીસપર નેકી ઔર હમ-
દીલી ટપક રહી હય ઉસકા ચાલ ચલન ઉસકી
સાફ જીન્દગી જો આઇનેકી તરહ ચમક રહી હય.

૧ દરબારી—અછી શાહજાદી.

ચેકબાલ—અછે આદમી અછે જનાબ અચ્છે સાહબ મેં આપ
સાહેબોંસે પુછતી હું કે આપકે શાહજાદેને કભીસે
પહેલેભી કીસી આદમીકો કતલ કરાયા હય.

૧ દરબારી—નહીં.

ચેકબાલ—કીસીકો કોડોંસે પીટવાયા હય.

૨ દરબારી—નહીં.

ચેકબાલ—કીસીપર બેવજહ ગુસ્સા દીખલાયા હય.

૩ દરબારી—નહીં.

ચેકબાલ—ભલા ગોરતો કીજીએ કે જીસ બે ગુનાહ ફરિસ્તેને
આજ તક કીસીપર ગુસ્સાભી ન દીખાયા હો વોહ

મુમકીન હય કે વોહ એકદમ રહમ ઔર નેકીસે
અયસા બેઝાર હો જાય કે ખુન ઔર વોહભી
અપને બાપકા ખુન બહાનેકો તૈયાર હો જાય,

નાદિર—હિર્સકા અંધેરા છા જાતા હય તો જો કભી નહીં
ડગમગાયા વોહભી ઠોકર ખા જાતા હય.

ચેકબાલ—જબ હિર્સકા અંધેરા છા જાતા હય તો ઈમાનકા
ચરાગભી વહી અપની રોશની ફયલાતા હય.

નાદીર—યેહ મય નહીં માનતા જીસકો તખ્તો સલ્તનકી હવ-
સને ઘેરા હય ઉસકે લીએ ઇમાનકા ચરાગ ક્યા
અગર આફતાબભી ચમકે તોભી અંધેરા હય.

ચેકબાલ—યેહ સિર્ફ આપકા ગુમાન હય દુન્યામેં અછે ઔર
બુરે દોનો તરહકે ઈન્સાન હંય જીસતરહ સદહા
અયસે લાલચી હંય જો દુસરોંકા હક દબાનેમેં
ચુકતે નહીં હંય ઈસી તરહ અયસે હજારો ઈમાન-
દાર બન્દેભી હંય જો ફાકોંસે મર જાએં મગર
હરામકે માલપર થુકતે નહીં હંય.

નાદિર—ચેકબાલ ખામોશ રહે.

ચેકબાલ—મંય સચ કહેતી હું.

નાદિર—મત કહે.

ચેકબાલ—ક્યા આપ બાપ હોકર મુઝે યેહ સીખાતે હંય કે
મંય ઝુઠ બોલું.

નાદિર—મંય યેહ ચાહતાહું કે તુ કુછ ન બોલે.

ચેકબાલ—તો મુઝે અપના ખંજર દીજીએ કે મેં યેહ જબાન
કાટકર ફેંક દું.

નાદિર—યેહભી હીમાકત ઔર ભુલ હય.

ચેકબાલ—નહીં યાતો યેહ માનીએકે યેહ જબાન ખુદાને
બોલનેકો દી હય વર્ના ઇસકા હોના ફુજુલ હય.

નાદિર—અજબ બેહુદા દલીલ હય તુ કયું બહસ કરતી હય
ક્યા તુ સીઝરકી વકીલ હય.

ચેકબાલ—મયં ઈસકે જવાબમેં હાં કેહતી હું

નાદિર—મંય નહીં કહેતા હું.

ચેકબાલ—અયસા કહેના ખીલાફ ઈમાન હય સચકી તરફસે લડના ઓર સચ બોલના ખુદાકા ફરમાન હય.

નાદિર—મુઝે તઅજ્જુબ હય કે તુ મેરે સામને હું ન કરતીથી આજ બે ધડક બકતી ચલી જાતી હય.

ચેકબાલ—ઈસકા યેહે સબબ હયકે મંય સચ્ચી હું ઓર સચાઈમેં વોહ તાકત હય કે ગુંગેકો બોલના સીખાતી હય.

નાદિર—બેવકુફ, અગર તુ યા હમ જબાનભી હીલાયંગે તો લોગ ફીર સીંજરકી બેજા તરફદારીકા ઈલજામ લગાએંગે.

ચેકબાલ—તો આગ ખુશ હોજીએ કે જો લોગ હકકી તરફદારી કે લીયે બદનામ હોંગે વહી ઈસિ દુનિયામેં નેક નામ હોગે.

નાદિર—મંય ફીર કહેતાહું કે અય લડકી અપની જબાન બન્દ કર.

ચેકબાલ—મંય ફીર કહેતી હું કે અપની જબાન મુઝે દીજીયે કે મંય ઈન દોહરી જબાનોંસે ઝુઠે મુલજામોંકો સજાદું

નાદિર—તુ ન માનેગી ચલીજા નીકલ જા નીકલ જા

ચેકબાલ—અહોત ખુબ આપ મુઝે યહાંસે નીકાલ સકતે હંય લેકીન યાદ રખીયે કે જબાનસે સચ્ચાઈ ઓર દીલસે ઈમાનકા નીકાલના દુશવાર હય

(ચલે જાના)

૧ દરબારી—ઈમાનકી બાત તો યેહે હય કે પહેલે વોહ સલતનતકા તલબગાર હય.

૨ ,, ફરેબી હય ઓર ખુંખાર હય

૩ ,, કાતીલ હય ઓર કાબીલે દાર હય (કજલેકા સીજરકો લેકર આના)

કજલ—લીજીયે મુજરીમ હાજીર હય

નાદિર—આપ સબ સાહેબોંકો ફેસલેકા ઈખ્તેયાર હય

૧ દરબારી—હમ સબકા યેહે ફેસલા હય કે (ચેકબાલકા આના)

સેકબાલ—ઠહેરા અભી ફયસલા કરનેસે પહેલે યહે સો ચલો કે એક ઓર ભી હાકીમ બાલા હય કે જીસકે પાસસે તુમ્હારા ભી ફેસલા હોને વાલા હય

૨ દરબારી—હમ ઉસ હાકીમકે ઈન્સાફ ઓર કાનુનકી કસમ ખાકર ઠીક ફેસલા કરના ચાહતે હય

સીંજર—કસમ ન ખાવ જો લોગ ઝુઠે હય ઓર સમઝતે હય કે મેરી બાતોંકા કોઈ યકીન ન કરેગા વહી યકીન દીલાનેકો કસમ ખાતે હય સચ્ચે કવલ આપસે આપ દીલપર એઅતેબાર જમાતે હય અગર સચ્ચે હો તો બતાવ કે કીસને ગવાહી દી. કે મયને અપને બાપકા ખુન બહાયા હય. કોન હય કે જીસને મેરે ચહેરે પર ખોફ હાથમેં છુરી યાલીબાસ પર ખુનકા દાગ પાયા હય.

કજલ—તુમ ઇસલીયે તો સાફ હો કે અપને મદદગારોંકે હાથસે શાહકો કત્લ કરાયા હય.

યકબાલ—ઝુઠ હય

કજલ—સચ હય

સીંજર—તુ બકતા હય હરએક કામ લાલચસે હોતા હય કયા તુ કોઈ ફાયદા સાબિત કરસકતા હય

કજલ—બહોત બડા ફાયદા.

સિંજર—કયા ?

કજલ—તખ્તોતાજ લેનેકા ઈરાદા

સિંજર—તખ્તો તાજ તો મેરે લીયે પહેલેહી તૈયાર થા કયું કે બાપકે બાઅદ મેંહી હકદાર થા

કજલ—કીસમત દેગી તો મીલેગા ઇસ ઉમ્મીદમેં એક લાલચી આદમી દીલ પર જબ્ર નહીં કરસકતા હય એક ભુકે આદમીકે સામને એક પુલાવકી રિકાબી રખકર કહોકે ઇસકો થોડે દીનોકે બાઅદ ખાના તો વોહ કભી સબ્ર નહીં કર સકતા.

સિંજર—કયા તુમમેંસે એક ભી કહેતા હય કે યહે દલીલ મજબુત હય.

૧ દરબારી—હાં હમ સબ કહેતે હુંય કે એહે કાતીલ તુમ્હારે કાતીલ હોને કે લીએ કાફી સુબુત હય

મહેરેઆલમ—(મહેરે આલમકા આના) કાતીલ કાતીલ મેરે શોહરકા ખુન બહાને વાલા કાતિલ મેરે બચ્ચોંકો યતીમ બનાને વાલા કાતિલ મુઝે બતાવ. અય ઈન્તેકામ બેદાર હોજા અય કબ્ર ખુલજા અય જહન્નમ તૈયાર હોજા.

કયસર—અમ્મી જાન ગુસ્સા હોરહી હુંય.

અખ્તર—ચચા જાન કયાં આપ અમ્મા જાનકે કાતિલ કો કોઈ સજા ન દેંગે

મહેરેઆલમ—સુનતે હો નહીં યા મંય બીજલી ઓર ગરજકો અપની આવાજકી મદદકે લીએ બુલાલું કહાં હય ખુની કહાં હય કાતિલ મંય બદલા લેનેકે લીએ ભુકી હો રહી હું લાવ મે અપને હાતોંસે ઉસકી બોટીયાં નોચ ડાલું.

નાદિર—કયા આપ ઉસે મઆફ નહીં કરસકતી હુંય.

મહેરેઆલમ—ઓ મુઆફી ચાહતે હો તુમ કયું સમઝાતે હો તુમભી ઉસકે તરફદાર નજર આતે હો મુઝે દીખાવ મુઝે બતાવ વર્ના મય જુનીની.

નાદિર—એહે હય ખુની.

મહેરેઆલમ—કૌન સીજર ?

અખ્તર—ભાઈ ?

મહેરેઆલમ—તુ તુ (બેહોશ હો જાના સમઝા ચલે જાના)

બાબ પહેલા. **પરદા તીસરા.**

સુંખાબકા મકાન.

(નરગીસકા ગાતે આતે આના.

નરગીસ. ગાના.

કીયા કાતિલને દીલપર નીગાહોંકા વાર
મોરી હાએ જાન જાએ પીયા પ્યારેને પ્રેમકી મારી કટાર
ગાલમેં લાલી કાનમેં બાલી સોહે સરપર દુપટા ગુલનાર
મેરે જોબનપે લાખોં હુએ છાઈ બહાર
કોન દેખે પીયા બીન નીખાર.
છયલ આવો મન લુભાવો જાઉં મંય નિસાર

જબાની.

જહર, આગ, સમન્દર દુઃખ બીમારી યહે સબ આદમીકે દુશમન હય મગર જીસ દુશમનકા કોઈ ઈલાજ ન હો વોહ ઇશક હય સુવા ઇશક અગર તલવાર હો તો ઉસકે રોકને કે લીએ ઢાલ બનાએ દર્દ હોતો દવા ખાય પ્લેગ હોતો શહરસે ભાગ જાય મગર યહે તો કુછબી નહી ઇસકા કયા ઈલાજ કીયા જાય હાં યહે હો શકતા હય કે દીલ મસોસા કરો ઓર ઇસ નીગોડેકે નામકો કોસા કરો (શમશાદકા આના.)

શમશાદ—અલ્લાહ અલ્લાહા બેચારે ઈશ્કકે સાથ નારાજી.

નરગીસ—ફીર આપ કૌન હો મુફતીયા કાજી હાં સમઝી કે ઇશ્ક તુમ્હારા રીશ્તાદાર હય.

શમશાદ—પ્યારી નરગીસ ઇશ્ક મુહબ્બતકે બાજારકા દલાલ હય અગર તુમ્હારે કોસનેસે યહે મર જાયગા તો ઇશ્કકે હાથો હુસ્નકા સવદા કોન બીકાગયા.

ખાનમ—(અંદરસે) કરીમ અરે ઓ રહીમ

શમશાદ—યહે કોન ?

નરગીસ—પ્યારે શમશાદ ચલદો શાયદ અમ્માજાન યહાં આઈ હય.

શમશાદ—પ્યારે કયા યહે ઈસ ખુસટકે સાથ શાદી કરનેકો અભી તક સમઝાતી હંય

નરગીસ—યહેતો ઉસકા રોજકા રોના હય મગર ખ્યાકતો.

શમશાદ—તુઝીસે હોના હય.

ગાના.

તેરી ચીતવનને ઘાયલ કીયા દીલ હમારા
હુવા જીગર પારા પારા
ઉહું
આહાહાહા
અરે વાહ વાહ વાહ-તેરી
જોબન જો લુટા આફુટા હમારા
જુઠા હય શીકવા તુમ્હારા
બાતોંમેં ગજબકી હય ખટક
મત મુઝે શરમાઓ
જાલીમ એ ચટક અઓર એ મટક
અપની તો ફરમાઓ
જુલફોંકી લટક દીલકો ઝટક લે ગઈ
બસ જાઓ
હુમ સરકો પટક ડરસે અટક રહે ગએ
ધમકાઓ
જરનિસાર ઘર નિસાર સર નિસાર તુજપે યાર

(જાના દોનોંકા)

(ખાનમકા મએ કરીમ ઓર રહીમ કે આના)

ખાનમ—અગર તુમને ચાર દીનકે બાઅદ નોકરી છોડદી.

કરીમ—કભી નહીં આપ જીન્દા રહીયે મંયતો મર કરભી યહાંસે ન જાઉંગા.

રહીમ—હુજુર મેરી ઓરતકે દો માહ બાઅદ લડકા હોનેવાલા હય અગર વોહ નાલાયક જીતા રહા તો ઉસકોભી આપહીકે પાસ નોકર રખાઉંગા.

ખાનમ—હાં જુરૂર રખાના મગર યહ તો કહોકે નોકરકો માલીક કે સાથ કીસ તરેહ ચાહિયે પેશ આના.

કરીમ—હુજુર માલીકજો કુછ કહે સમઝમેં આએ યા ન આએ મગર હામે હાં મીલાના.

રહીમ—અગર ચાર આનેકા સવદા મંગાએ તો તીન આને બાજાના.

ખાનમ—અગર માલીક એક કહે તો

કરીમ—દો કરકે આના

રહીમ—અજી દો કયા બલકે ચાર

બેગમ—યા અની

કરીમ—યા અની આપકો આયા બુખાર

બેગમ—ચુપ બે નાબકાર

કરીમ—સુનીયે હુજુરે વાલા બુખાર આયા તો જુરૂર કહેંગે જા હકીમકો બુલા લા

બેગમ—બેશક

કરીમ—તો મંય ચાર કામ કરૂંગા—અવ્વલ હકીમ દરજી ગોરકન, મહેલ્લેવાલે સબકો બુલા લાઉંગા

બેગમ—યહ કયું યહ સબ કયું આએંગે.

કરીમ—હુજુર હકીમ સાહબ તો આપકા ઇલાજ ફરમાએંગે અગર ઇલાજસે આપ મર ગઇ તો દરજીસે કફન સીલાએંગે ગોરકનકો કબ્ર ખોદનેકે લીએ દોડાએંગે કમબખ્ત. મહેલ્લેવાલોસે આપકા જનાજા ઉઠવાએંગે કયું કયસી કહી

બેગમ—હત તેરા મુરદા નીકલે નીકલો મુજકો અયસે નોકરોંકી જુરૂરત નહીં હય આજ મેરા ખાવીંદ જુરૂર સફરસે વાપસ આયગા અગર તુમ જયસે નોકરોંકો દેખેગા તો મુજે શરમીન્દા બનાએગા.

કરીમ—હુજુર મંય બડા લાયક આદમી હું મુઝે દેખતેહી ઉનકા દીલ ખુશ હો જાયગા.

બેગમ—યહ મુવા બોલા હય યા બેવકુફ.

કરીમ—અજી બોલા નહીં બેવકુફ હું.

બેગમ—અચ્છા કામ કરો હમેશાકી નોકરી મેરે ખાવીન્દકે આનેપર મૌકુફ હય.

રહીમ—બહોત ખુબ.

કરીમ—ખુદા હુઝુરકો અકલમંદ બેટા દે.

રહીમ—ઔર વોહ ભી મેરે જયસા લંગડા.

બેગમ—હંય ફીર બેતુકી અબે તું તો બડા ઉલ્લુ હય.

રહીમ—હુઝુર બડા. ઉલ્લુ તો મેરા બાપ થા મય તો છોટા હું.

બેગમ—અચ્છા જાવ નરગીસ અરી ઓ નરગીસ.

કરીમ—ઓ નરગીસ.

બેગમ—જાતા નહીં મુવા બવીસ નરગીસ નહીં સુનતી

નરગીસ—જી આઇ કયા આપને યાદ ફરમાયા.

બેગમ—હાં

નરગીસ—ઇરશાદ.

બેગમ—મયને તેરી એક સહેલીસે સુના હય કે તુ ઇસ શાદી-સે રજામન્દ નહીં હય કયા બુઢક તુઝે પસન્દ નહીં હય. (બુઢકા આના)

કરીમ—હુઝુર હુઝુર આપકા શોહર આ ગયા.

બેગમ—કહીં હય.

કરીમ—વોહ આયા.

બેગમ—અરે મુવે યેહ તો મેરા હોનેવાલા દામાદ હય.

નરગીસ—બેશક અમાજાન મુઝે ઇસ બુઢેકી શાદીસે ઇન્કાર હય.

બુઢક—બેટી નરગીસ અરે નહીં ભુલા પ્યારી નરગીસ તુ તો દીવાની હય જવાન તો ઉસી વકત તક પ્યાર કરતે હંય જબતક આરતકી જવાની હય ઔર બુઢા શૌહર તો ઉમરભર નાઝ ઉઠાતા હય, અછે ખાને ખીલાતા હય, મુંહ ધુલાતા હય, પન્ખા હીલાતા હય, બલકે ગાલી જુતી તક ખાતા હય, ફીરભી સદકે વ કુરબાન હુવા જાતા હય.

નરગીસ—અમ્માજાન કાંટા લાખ અચ્છા હો મગર કુતકે પહેલુમેં બુરાહી નજર આતા હય.

જુબઇ—બેગમ સાહબ ય્હે બન્દા તો સારી ઉમર પકડાં નીભાયગા જુદા હુવા તો ક્યા હુવા,
બેગમ—તુઝે તો બેટીકી તરફ ચાહેગા.
નરગીસ—મંય તો અબભી બાપ સમઝતી હું અમ્માજાન ય્હે અછા હય કે

શાએર

ના ખંજર યા કટારી તીર પહેલુમેં
પર અવરત ન ચાહેગી કે રહે પીર પહેલુમેં
(જાના નરગીસકા)

બેગમ—અચ્છા જનાબ આપ તશરીફ લે જાઇએગા મેં ઇસકો સમજાઊંગી.
જુબઇ—મગર અબકી જુમેઅ.રાત તક નીકાહ જુ.રૂર હો જાય.
બેગમ—હાં જ.રૂર હો જાયગા.
જુબઇ—અગર ઇસસે નીકાહ ન હુવા તો ફીર આપસેહી નીકાહ પઢાના પડેગા
બેગમ—અરે ય્હે બેટી હય કે માં ક્યા દીલેરીસે તકરાર કરતી હય મુઝે શક હોતા હય કે ય્હે કીસી ઔરતપર આશક. હય તભી ઇસ બુઢેકી શાદીસે ઇન્કારી હય ય્હે તો માનતીહી નહીં.
શમશાદ—વાહરે હીમાકત જલદીમેં ટોપી છોડકર ચલાબના ટોપી કહી ગઈ ય્હે રખ્ખી હય અહાહા તુમ અભી તક યહીં ખડી. હો મેરી જાન.
બેગમ—અરે કૌન શયતાન.
શમશાદ—તુમ્હારા આશીકે જા.ર (બોસા લેના ચાહતા હય) યા પરવર દીગાર.
બેગમ—કૌન હય નાબકાર.
શમશાદ—યા ખુ.દાતઆ.લા.
બેગમ—હુસ્ચા ચોર રજા.લા કરીમ અને ઓ રહીમ કોઇ આવ.
શમશાદ—અજી શોર ન મચાવ.
બેગમ—ચોર ચોર બચો પકડો.

શમશાદ—બચ્ચા શમશાદ દૌડો વર્ના કીસમત સુલીપર ટાંગેગી (આના કરીમ રહીમકા)

કરીમ—કહાં હય.

બેગમ—અરે યહીં કહીં છીપા હોગા.

કરીમ—જનાબ ક્યા આપકો સચ મુચ ભુતકી તરહ ચીમટ ગયા.

બેગમ—મુઝે કસમ હય કે મંય યહાં ખડીથી મુવા આતે કે સાથ લીપટ ગયા.

કરીમ—અરે કહીં ઉસને બોસા તો નહીં લીયા.

બેગમ—મુવા ઢુંઢતા હય યા બાતેં કરતા હય મુઝે મઅલુમ હોતા હય કે તુ ડરતા હય.

કરીમ—કૌન ડરતા હય અજી અભીલાતા હું ડંડા ઔર કીયે દેતા હું ઠંડા

બેગમ—ચલ વર્ના નીકલ જાએગા ટંડા

શમશાદ—ઝીલ્લત તબાહી નરગીસકી માંકે ખોફસે ભાગા તો દરવાજે પર નરગીસકે બાપકો દેખા અબ ક્યા કરૂં ઈસ પેટીકી આડમેં છીપ જાઉં (સુરખાબ કા આના)

સુરખાબ—ફાંસી સબકો ફાંસી ઈન ગાડી વાલોંકા જુલ્મ કીસીકો સુઝતા નહીં રાસ્તેમેં લોગોંકો લુટતે હંય કોઈ પુછતા નહીં એક તો બેવકુફકા મરીયલ ઘોડા, ઉસપર ઉસકો પુરાની ગાડીમે જોડા, ઔર હાથમે નહીં કોડા, મારે હીચકોલોકે બદન હો ગયા ફોડા. પેટમેં ઉઠને લગા મરોડા ઈતની તકલીફ પરભી કમબખ્તને એક રૂપ્યા કીરાયા ચાર આના ઈન્આમ લે કર છોડા.

કરીમ—(સુરખાબકો દેખકર) હાં યહી ખબીસ હય. (કરીમ ડન્ડા લેને જાતા હય)

સુરખાબ—બેગમ નરગીસ–સેલારો–હંય ઈતની અવાજે દીં મગર કોઈ નહીં અબ કીસકો પુકારૂં

કરીમ—ક્યું બે હરામ જાદે તુ અભી ખડા હય.

સુરખાબ—યહે કોન હરામજાદા

કરીમ—કોન? તેરા દાદા

સુરખાબ—અબે તુ તો કોઇ ઊલ્લુકા હય બચ્ચા.

કરીમ—અબતો મંય ખા જાઊંગા કચ્ચા

સુરખાબ—કયું તુ કોઇ રૂસ્તમ હય યા સીકંદર?

કરીમ—અબે ચુપ બન્દર બલકે સુકન્દર કીસ હટસે
આયા ઈસ ઘરકે અંદર

સુરખાબ—કયું યહેતો મેરા ઘર હય

કરીમ—હાં યહાંકી બેગમ સાહેબ આપકી ઓરત હંય

સુરખાબ—બેશક

કરીમ—જબહી આનકર જલ્દીસે લીપટ ગયા

સુરખાબ હંય મેરી બીબીકો કયા કીસીને લીપટ લીયા

કરીમ—કયું બે મુછન્દર મુઝેસી બનાતા અચ્છા હલવા તો
તુંમને ખાયા હોગા જરા યહે મલીદાભી ખાના
(કરીમકા જુતા ઊઠાના)

સુરખાબ—અરે તું યહે જુતા કયુ ઉંઠાતા હય? તું મુઝે જા-
નતા હય

કરીમ—મેં ખુબ જાનતા હું કે તું બડાહી રીઝાલા હય
શયતાનકા સાલા હય ઈસી લીએ તો તેરી ખોપરી
સેહેલાનેકો જુતા નીકાલા હય

સુરખાબ—અબે ઠહેર જરા ગુસ્સા કર ધીમા

કરીમ—મંય બરાબર કીયે દેતા હું કીયા (જુતે મારતે
હુવે લેજાના)

શમશાદ—વાહવાહ ખુબ હુવા તવેલેકી બલા બન્દરકે સર
પડી બેગમસે લીપટા તો મંય ઓર માર ઉસ ખુ-
સટને ખાઇ અબ કયા કરૂં ચારા

(નરગીસકા આના)

નરગીસ—હંય તુમ અભી યહીં હો દીલઆરા.

શમશાદ—નરગીસ તુમ્હારે ઘરવાલોંને મુઝે દેખ પાયા

નરગીસ—તો મંય અબ કયા કરૂં અચ્છા આત્ર પીછલે દર-
વાજેસે નીકલ જાવ. (દોનોકા જાના)

કરીમ—પાજી શરીર લુચ્ચા કસમ બાપકી વોહ લગાયા ઘુંસા
કે હડ્ડી પસલી હો ગઇ હોગી ભુંસા
(બેગમકા આના)

બેગમ—ઉસ મુવેકી પુરી મરમ્મત કીયા યા છોડ દીયા.
કરીમ—છોડ કયા દીયા મારે જુતોંકે ખબીસકા સરતોડ દીયા.
બેગમ—શાબાશ અચ્છા આ મેં તુઝે દો આના ઇન્આમ
દેતી હું બાજાર જાના તો ઉસકી બરફી લેકર ખાના
(જાના દોનોંકા સુરખાબકા આના)

સુરખાબ—યેહ તો વહી મસલ હય કે બીલ્લીને ચુહેસે નાક
કટાઇ કમબખ્ત રીઝાલા નીકલે ઉસકા દીવાલા
દેખા ન ભાલા જુતા નીકાલા માર મારકર મેરા
કચુમર કર ડાલા અબ કયા કરૂં ઠોકું ખમ ઘુસ
જાઉં ઘરમેં એકદમ મગર કહીં ફીર ન પકડને લગે
ધમાધમ જબ તો યહીં ખડા રહુંગા, યહીં બયઠુંગા,
યહીં લેટુંગા વોહ યહીં આવેગા ઉસે યહીં ઝપટુંગા.
(શમશાદ નરગીસકા આના)

શમશાદ—યા ખુદા અબ કયા પીછેસે દરવાજેમેં તો તાલા
પડા હય

નરગીસ—[સુરખાબકો દેખકર] અરે યેહ તો મેરા બાપ ખડા
હય (નરગીસકા ભાગ જાના)

સુરખાબ—કહું બે તુ કોન હય ના બકાર.
શમશાદ—અજી હુજુર અલી આગકી કોઇ ઇજ્જત ઉતાર
રહા થા ધપાધપ જુતે માર રહાથા મયને સુન
પાયા તો આપકો બચાને આયા.

સુરખાબ—હાં બહાંના કરતા હય કે મેરે હાથસે છુટ જાય.
શમશાદ—જી અગર મેં જુઠ બોલતા હું તો મેરે સામનેકી
આંખ ફુટ જાય.
સુરખાબ—કયા ઇસલીયે આયાથા બડી મહેરબાની જીન્દા
રહે તેરી નાની દયા તુ જાનતા હય પહેલવાની
શમશાદ—બહોત અચ્છી.

સુરખાબ—જબ તો મંય ઉસે પકડ રહુંગા તુ પકાપક
જુતે લગાના.
શમશાદ—ઈસ કામકા કયા ઈન્આમ દીજીયેગા.
સુરખાબ—જો તું કહેગા.
શમશાદ—અચ્છા તો અપની લડકીસે મેરા નીકાહ પઢા
દીજીયેગા.
સુરખાબ—ચુપ બે તુ તો કહેગા કે અપની ઓરતકો ભી
દે ડાલો.
શમશાદ—અજી ઉસકો ગોલી મારો ઉસીને તો આપકો
જુતોંસે પીટવાયા હય.
સુરખાબ—હાં
શમશાદ—જી હાં.
સુરખાબ—અચ્છાતો તુ ઈસ પેટીકે અન્દર છીપ જા મંય ઈસ
કે પીછે છીપતા હું જબ વો આએ ફોરન નીકલ
પડના હાં વો આતા હય.
કરીમ—ભાઈવાહ દસ બીસ જુતે લગાયતો દો આને ઈનઆમ
પાય અગર પુરા લંગડા લુલા બનાતા તો રૂપ્યા ઈ-
નઆમ પાતા સુરખા (કરીમકા બસે ઠોકેર ખાના)
સુરખાબ—મેરા આંખ ખોલો તો અભી સવેરા હય
કરીમ—અરે યહતો વડા મરદુદ હય
સુરખાબ—ચલ ચલ અબ સીધી તરેહ જુતે ખાલે વન
જબરદસ્તીસ મસાલાભી તૈયાર હય
કરીમ—અબે મસાલેકે સાતે મંયનો તેરી ચટની બનાઉંગા
શમશાદ—ચલહુ વર્ના મંયતો બીચમે કચુમર હો જાઉંગા
(શમશાદકા ભાગ જાના)
સુરખાબ—અરે નીકલ ભાઈ
કરીમ—ચુપ સવદાઈ
સુરખાબ—યા અજાયબ પેટી ખાલી ઓર વોહ ગયબ
કરીમ—બેટા અબ દુન્યાસે હાથ ઉઠાવ ઈસ લકડેકી કબ્રમેં
દફન હો જાવ (પેટીમેં બન્દ કરના) બેગમ સાહેબ

આઈએ આઈએ મંયને ઉસ વીલાયતી ચુહેકો ફસા લીયા હય ઈન્આમ લાઈએ.

બેગમ—કરીમ યેહ અયસા ગુલ ગપાડા (બેગમ ઓર રહીમકા આના)

રહીમ—ઈસ સન્દુકમે કૌન હય.

કરીમ—વહી લુચ્ચા લંગાડા

બેગમ—વહી જીસને મુજપર હાથ ડાલાથા ઓર તુને ઉસે મારકર નીકાલાથા

કરીમ—જી જી

રહીમ—દસ પન્દરા જુતે મારકર નીકાલ દે.

બેગમ—નહીં અપકે ઈસકો પુરી સજાદેની ચાહીયે કરીમ ઈસે ખીડકી કે રાસ્તેસે ગઢેમેં ડાલ દે દેખના ગીરના નહીં સંભલકર ફેંકદો મુવેકો

નરગીસ—અમ્મા જાન કયા શોર હય.

બેગમ—મય યહાં ખડીથી કે એક ઉડાવગીર આકર લીપટ ગયા કરીમને માર માર કર ભગાયાથા મગર વોહ ફીર આકર ડટ ગયા.

નરગીસ—કયા કોઈ બુઢાથા

બેગમ—નહીં જવાન હય. ચહરેસે બહત પેશાનીપર કીસી ચીજકા નશાન હય.

નરગીસ—હંય યેહ તો મેરે શમશાદકા બયાન હય.

બેગમ—અબકે કરીમ ઉસકી પુરી શરારત નીકાલને ગયા હય. ખીડકી કે રાસ્તે ગઢેમે ડાલને ગયા હય. (બેગમકા જાના)

નરગીસ—હાય હાય અબ અમ્માંને ગ.જ.બ. કીયા કયા કરૂ ખુદાયા કીસકો દોડાવું કોઈ નહીં મંય ખુદ જાઉ

કરીમ—સરકાર

નરગીસ—કયા હુવા ?

કરીમ—ફીરન્નાર.

નરગીસ—કૌન

કરીમ—વોહ સન્દુક ઓર ઉસમેંકા આદમીજીસકો માર દીજાએ બન્દુક.

નરગીસ—-ક્યા દુનિયાસે બેચારા.

કરીમ—અજી વોહ ઉસી વકત જાનસે સોધારા

નરગીસ—-ક્યા મરગયા મુઝે બરબાદ કર ગયા (બેહોશ હો કે કરીમપર ગીરના)

કરીમ—બેગમ સાહબ અજી બેગમ સાહબ યહે ક્યા દીલ લગી કોઈ આગ્યા તો આપકો હંસેગા બંદા જેલમેં ફસેગા (શમશાદકા આના).

શમશાદ—અરે ખુદા ક્યા નરગીસ અપને નોકરસે દીલ લગી કરતી હય.

કરીમ—અરે સાહબ આપ કોન હય દેખોએ યહે ઓરત જબરદસ્તી ગલે પડતી હય.

શમશાદ—ક્યા તુંહે ચાહતી હય.

કરીમ—[illegible] ઈન [illegible] બાત [illegible] આતી હય

શમશાદ—[illegible] તુમ [illegible] [illegible] હું.

કરીમ—ઓ મેરી [illegible] બેગમ સાહબ [illegible] તમામ હુવા ઐસા કામ હુવા (બેગમકા આના)

બેગમ—ઓઃ [illegible] હુવા [illegible] આયા.

શમશાદ—ખબરદાર [illegible] ન આના.

બેગમ—-(ખુદાયા [illegible] બેગમકા શમશાદકે [illegible] બેહોશ હોકર ગીરના.)

શમશાદ—[illegible] બેગમ [illegible] ક્યા [illegible] તુહે [illegible] નહીં આતી.

કરીમ—[illegible] શરમ [illegible] ગરમ (સુરખાબકા આના).

સુરખાબ—આન જાય શાન [illegible] મગર [illegible] ઈજ્જતના [illegible] કે માન જાય (દેખકર) યા ઈલાહી યહે ક્યા એક બદમઆશ મેરી લડકી કો હાથ પર સુલાએ હય ઓર દુસરા પાજી મેરી બીબીકો સીનેસે લગાએ હય હાં ઠીક ઈન દોનોંકે હાથ કૈસે હય અબ ધડા ધડ જુતે લગાઉં (જુતે મારના).

કરીમ—બેગમ ઉઠો.
શમશાદ—આનું સંભાલો.
કરીમ—મંય તુમ્હારી વજુહસે જુતે ખાતા હું.
શમશાદ—આનું ઉઠો વર્ના મંય જમીનપર ગીરાતા હું
(દોનોંકા ઉઠના).
સુરખાબ—ક્યું હરામ જાદી યહેં કયસી કાર રવાઈ.
બેગમ—ઊઇ મુવા તુ ભુત હય યા કસાઈ.
શમશાદ—કમ્બખ્ત દીલ લેકર બેવફાઈ.
નરગીસ—યહેં તો જીન્દા હય મુવે તુને ક્યું મોતકી ખબર સુનાઇ.
કરીમ—ખબીસ ઇતને જુતે ખાય ફીરભી શકલ દીખાઈ.
બેગમ—અરે મુવે કયા તુને ઇસકો માર મારકર ઇસકા ભરકસ નીકાલા.
કરીમ—જી ઓર સન્દુકમેં બન્દ કરકે ગઢે મેંભી ઇસીકો ડાલા.
સુરખાબ—સુનતી હો મેરી ખાલા.
બેગમ—અરે મુવે મંયનેતો ઇસકી હડીયેં તોડનેકા હુકમ સુનાયા થા.
નરગીસ—ક્યું.
બેગમ—અરી બેટી ઇસીને તો મુજકો અકેલા પાકર ગલેસે લગાયા થા.
શમશાદ—જનાબ બાત યહેં હય નરગીસકે ધોકેનેં મંયને ઇન્હેં સીનેસે લગાયા.
સુરખાબ—મગર તુ મેરે ધરમેં ક્યું આયા ના બકાર.
શમશાદ—સચ કહે દું નરગીસકા આશીકે જાર.
સુરખાબ—અબે આશક.
બેગમ—ક્યા કહેતા હય મુવા !
સુરખાબ—અબે તુ કીસસે પુછકર આશીક હુવા.
નરગીસ—મંય ક્યું અબ્બાજાન !
સુરખાબ—બાર ક્યા દેખતા હય શયતાન.

ગાના.

મારો મારો અરેરેરે મારો મારો અરેરેરે
મારો ઘુંસા હોવે જુંસા નીકલે દમ ઈસકા
જારે જારે જારે જારે લારે લારે દંડા
એ મુસતદા હોવે થડા.

વ.કત હય જાતે કારીકા
મુજકો ન માર ખીલા આઆ બીચારી
છોડો પીદરમંએ પડું પઈઆં તે હારી
ચલહટ યહાંસે જારી જારી જારી જા.

———:():———

બાબ પહેલા　　　　　　　　　　પરદા ચવથા.

.ખ્વાબ ગાહ.

(નાદિરકા સોતે નજર આના મહેર આલકા ખન્જર
લેકર મારને આના.)

મહેર આ.લમ—દો જહાંન સુનસાન સબ બે જાન અધેરી
રાત હય જોશમેં દીલ ગ.યજ.મેં જાન ગ.જબમેં
હાથ હય છુરી મેરે હાથમેં હય ઓર ઈસ મુજી.કી
જાન છુરી કે હાથમેં હય.

મુસદ્દશ.

અય છુરી અછી છુરી દે સાથ ગર તું સાથ હય.
મંયભી ઔરત જાત હું ઔરતુભી .અવરત .જાત હય.
બે કસીકે વ.કત હમદર્દી દીખાના ચાહિયે
ઔરતોંકા ઔરતોંકે કામ આના ચાહિયે
એક બારમેં યેક વારમેં મુ.જીકા સીના ચાકકર
બીજલી હય તુ કંટા હય યહેં બીર ઔર જલાકર .ખાકકર
(.ક.જલકા આના)

.ક.જલ—ખબરદાર
મહેર—કોન ? તુહય નમરૂદકા સાથી પ્રીર.ઓન !
.ક.જલ—યહેં ક્યા નાદાની હય આપકી .હાલત દેખકર મુઝે
સખ્ત .હયરાની હય.

અબીઆત.

જુલ્મ જોરો કત્લપર તૈયાર ક્યું કર હો ગયા
તુરસે જો દીલ બનાથા નાર ક્યું કર હો ગયા

મહેર—મંયભી હયરાં હુકે મોર અબ માર ક્યું કર હો ગયા
ફુલ સમઝીથી જીસે વોહ ખાર ક્યું કર હો ગયા

ફ઼જલ—ક્યા ફરમાયા

મહેર—શયતાનકો આઇના દીખાયા

ફ઼જલ—ક્યા હુજુરકો મુજપર કુછ શક હય

મહેર—ખુદાકા ઈન્સાફ હક હય (નાદિરકા જાગ ઉઠના)

નાદિર—કૌન મહેર ઔર ખંજર

ફ઼જલ—હુજુર કોઇ નેકી આડે આઇ તકદીરને આપકી જાન બચાઈ

મહેર—હાં વક્તને દગાદી બચ ગયા.

શએર.

જીન્દગીથી બચ ગયા તકદીર ઔર ચેંક બાલસે
લેકીન ઉસકે વારકો રોકેગા એહ કીસ ઢાલસે

નાદિર—હોગઇ પાગલ ક્યા અગતક કુછ અકલે તમીજ હય
જુલ્મપર દર મહર આ હમક મહેર એહ ક્યા ચીજ હય

મહેર—એહ તુ

નાદિર—મંય

મહેર—હાં નાદિર નાદિરકા તૌર નાદિરકા જવાબ નાદિરકા નમુના ઈસમેંભી રહમ નહીં તુજમેંભી રહમ નહીં ઈસકોભી દોસ્તો દુશમનકી તમીજ નહીં ઔર તુજ મેંભી એહ ચીજ નહીં

નાદિર—બેવકુફ ઔરત એહ મંય નહીં તુ હય તેરા નમુના હય

શએર

એહભી ઔરત તુભી ઔરત એહભી જાહીલ તુભી હય.
એહભી અન્ધી તુભી અન્ધી એહભી કાતીલ તુભી હય.
ઈસસે તુ કુછ કમ નહીં હય તુજસે એહ કુછ કમ નહીં.
જુલ્મ પેશાસે ભરી હય તુ છુરી હય કમ નહીં-

મહેર—મંયભી છુરી હું! મગર વોહ નહીં જીસે કસાઈ બે ગુનાહોંકે ગલેપર ફીરાતા હય. બલકે વોહ છુરી હું

જીસસે હકીમ સડે હુવે ગોસ્તકો કાટકર બીમારકી જાન બચાતા હય.

નાદિર—અકલકી અન્ધી દીમાગ ન થા યાકે સર નથા યા સરમેં અકલ અકલકો હાથ ઈસકદાર નથા

શએર

લેકર છુરી જો આઈ મેરી મોતકે લીએ.
ઉલટી ન મોત આઈ તુઝે ઈસકા ડર ન થા.

મહેર—હંય મોત મોતસે તુઝ જયસે ગુનાહગાર ડરતે હંય જીનકો ખુદાકે સામને જાતે હુવે શર્મ આતી હય. મોત તો એક રહમત હય જો નેકોંકો દુનિયાકી બુરાઈયોંસે આકર છુડાતી હય.

નાદિર—અગર તુ મેરે કતલકા સબબ ન બતાયગી તો આઈ હય રોતી જાયગી.

મહેર—સબબ ? સબબ તેરે ગુનાહ

નાદિર—કંય ગુનાહ ? મંયને કોઈ ગુનાહ નહીં કીયા.

મહેર—તુંને કોનસા ગુનાહ નહીં કીયા.

નાદિર—મંય કસમ ખાતા હું મયને કોઈ ગુનાહ નહીં કીયા

મહેર—કસમ કીસકી ?

નાદિર—ઈસ દીલકી.

મહેર—વોહ તો ફરેબ ઓર દગાઓંસે ભરા હુય.

નાદિર—ઈસ સરકી.

મહેર—ઉસપર તો ગુનાહોંકા બોઝ ધરા હુય.

નાદિર—ફરિશ્તોંકી.

મહેર—વોહ તો સબ કહેતે હંય કે તુ મકફાર હય.

નાદિર—અચ્છા તો ખુદાકી.

મહેર—ખુદા તેરે નામસે બેજાર હય.

નાદિર—બસ બસ અબ જીયાદા પેચોતાબ ન દે જવાબ સુન યા જવાબ દે.

શએર.

કતલકો આઈથી મેરે ક્યા સમઝકર દેખકર
ગુસ્સા આતા હય તેરે હાથોંમે ખન્જર દેખકર

મહેર—

તુજકો તો ગુસ્સા હય લેકીન મુજકો સો અફસોસ હંય
તુજકો બેરહમ ઓર તેરે દીલકો પથ્થર દેખકર."

નાદિર—બે સબબ ખફા હોના.

મહેર—દુનિયાકે લીયે દીન ખોના.

નાદિર—અપને અઝીઝોંકે સાથ બદ ગુમાની.

મહેર અપને ભાઈકે સાથ બે ઈમાની.

નાદિર જીસકો દુનિયાને વફાદાર માના ઉસપર બીલા સબુત ઈલ્જામ લગાના.

મહેર—જીસ દરખ્તકા ફલ ખાના ઉસીકી જડપર કુલ્હાડી ચલાના.

નાદિર—કીસને મુઝે મુઝરીમ ઠહેરાયા ?

મહેર—વફાને !

નાદિર—કીસને મુઝે જુર્મ કરતે પાયા ?

મહેર—ખુદાને !

નાદિર | પચતાયગી લગાકર યહે ઈલ્જામ દેખના.

મહેર—સબ કામ હો ચુકે હંય અબ અન્જામ દેખના.

નાદિર—બેવકુફ.

મહેર—ઝાલીમ

નાદિર—તુ જુનુની હય.

મહેર—તુ ખુની હય.

નાદિર—તુ મુજપર વોહ ઈલ્જામ લગા રહી હય જો મેરી તર્ફસે કભીભી મઆફ ન હોગા.

મહેર—તુને ઉસ ખુનસે હાથ ભરા હય જો ફરિસ્તોંકે આંસુઓંસેભી સાફ ન હોગા.

નાદિર—બેવકુફ ભાઈ ભાઈકા ખુન કીસ દીલસે બહાએગા ?

મહેર—તો ઝાલિમ બેટા બાપકે ગલેપર છુરી કીસ હાથસે ચલાયગા.

નાદિર—જીસ હાથસે સિંજરને ચલાઈ

મહેર—તુ જુઠા હય બે ગુનાહકી જીન્દગીકા શીશા મેરે જીગરસે નહીં ઓ બોલતે હુવે પથ્થર તેરે હાથસે ટુટા હય.

અશઆર.

નાદિર—બેહદ ભરા કત્લમેં દેરી નહીં કરતા.
દૌલતકે લીએ આદમી કયા કયા નહીં કરતા
મહેર—કાંટા કોઈ રસ્તેમેં બીછાયા નહીં કરતા
જો કરતા હય અયસા વાહ કુછ અછા નહીં કરતા
નાદિર—આદમી પયદા હુવા લુત્ફે જવાનીકે લીયે
અયશરાની હુકમ રાની જર પીશાનીકે લિયે
નેકો બદકી ફીક્ર દીલસે દુર કરના ચાહિયે
સારે કાંટે હય યહે બાગે જીન્દગાનીકે લિયે
મહેર—મગર વોહ જીન્દગી ભી કીતની હય જીસકી હવસ
ઈતની જીન્દગી હવાકા ઝોંકા પાનીકા બુલબુલા

મુસદ્દશ.

જીન્દગી મીસ્લે શજર હય જો હરા હય કુછ બરસ
ગીર પડેગા કટકે આખિર કયું કે આરા હય નફસ
યહે સરે નાપાક કયા હય યેક હડીકા કફ્સ
આ ફંસા હય ઈસમેં દો દીનકે લિયે મુર્ગે હવસ.
મૌતકા સૈયદ જબ આયેગા શૌકે જબ્રમેં
ચીડીયા ઉડ જાએગી પીંજરા ફેંક દેગા કબ્રમેં.

નાદિર—

કબ્રમેં ફેંકા યા દો જંખમેં ઉસકી ફીક ઈસદમ નહીં
ઈબતેદા અછી હોતો અન્જામકા કુછ ગમ નહી
સીક્કાઓ જરલુઆ મંય ઈસ રાજ ઔર હરરાજસે
હોગી તારાજીસે પહેલે સરકી જીનત તાજસે
મહેર—યહે કભી નહીં હો સકતા હય મંય જીન્દા હું તો
હક હકદાર હીકો દીલાયા જાયગા અગર દગા
સીંજરકો તાજ ન પહેનને દેગી તો કયા સરકો
પહેનાં યા જાયગા.
નાદિર—અગર અયસા ચાહોગીતો બચી હુઈ પુંજી ભી ખો-
એગી એક આંખસે સિંજર ઔર દુસરીસે કયસરકો
રોએગી કજલ જાવ પકડ લાવ.
મહેર—જાલીમ ઠહેર.

નાદિર—બસ બસ જયસા મંયને કહા હય અયસાહી હોગા
(શેરજંગકા આના)

શેરજંગ—અગર ખુદા ચાહેગા તો અયસા કભી ન હોગા

અબીઆત.

ખીજાંભી હય હસ્તીકી એકદીન બેડર હોકર ફુલ ન જા
શદાદ ઔર ન મરૂદો પ્રીરઓકી નખવતકો ભુલ ન જા
જો દુનિયામેં ચીંવટી ઔર કીડેંકી હીફાજત કરતા હય
ઉસકી કુદરત હય ગર જીન્દા તો સિંજર કબ મરતા હય

નાદિર—જીન્દા હીમાકત તુઝે યહાં કીસને ભેજા ? ઔર કૌન
લેકર આયા ?

શેરજંગ—ઈમાનને ભેજા ઇનસાફ લેકર આયા !

નાદિર—મગર તુઝે યહાં આનાહી કયા જરૂરથા

શેરજંગ—એક અન્ધેકો ઠોકરસે બચાના મન્જુર થા

નાદિર—કૌન અન્ધા

શેરજંગ—જીસકો દિલ હો ગન્દા જો શયતાનકા હય ન્દા જો
બિછાને ચલા હય ફન્દા

નાદિર—તો ક્યા ઈમાનને તુઝે યહાં બદજબાની કે લીયે
ભેજા હય

શેરજંગ—ઓર ક્યા ખુદાને યહાં તુઝે બે ઇમાની કે લીયે
ભેજા હય

નાદિર—હાં બેઇમાનીકે લીયે બિલકુલ બે ઈમાનિકે લીયે
અગર ખુદા મેરે દીલમેં હિર્સ, હવસ, ગુસ્સા,
તાકત, જોશ, હોશ, યહે સબ ન બખશાતા તો
મંય કીસલિયે દુનીયાકી મુહબ્બતમે ગીરફતાર હોતા

મહેર—ઓ કોર નમક ખુદાને અંધેરાહી નહીં બલકે રોશ-
નીભી બનાઇ હય અગર ઈન્સાનકો નેકીકે સાથ
બદીકી કુવત દી હય તો ઉસ કુવત પર હુકુમત
કરનેકે લિયે શરીઅત ઓર અકલ અતા ફરમાઈ હય.

શેરજંગ—ગુસ્સા ઈસ લિયે દિયા હય કે જાલિમોંકો ડરાવ,
જોર ઈસ લિયે દિયા હય કે કમ તરોંકો બચાવ,
હીર્સ ઇસલિયે દીયા હય કેને કોયોંકો જમા કરો

હીમ્મત ઈસ લિયે દી હય કે બદીકો ફના કરો.

શ.એર.

નાદિર—

સરમેં હો ગર .અ.કલતો અકના .જીંયાદા છોડ.દે

મહેર—દિલમેં હો ઈમાનતો .ખુની ઈરાદા છોડ.દે

નાદિર—દેખતુ મજનુન હય

મહેર—દેખ તુ મલ.ઉન હય

નાદિર—તેરે સરપર .ક.જા હય

શેરજંગ—તેરે સરપર .ખુમ હય

નાદિર—ઇસે કહે તે હુંય હિમાક.ત

મહેર—ઈસકો કહેતે હુંય વફા

નાદિર કોન માનેગા

મહેર—શરાફત

નાદિર—કોન .ખુશ હોગા

શેરજંગ—.ખુદા.

શ.એર

નાદિર—

બે અદબ બસ અબ કોઈ .હર્ફ સુના નાહી નહીં
મંય બલા હું મુઝે તુને અભી જાનાહી નહીં
ઉસકી .કીસમતકી તર.હ તુજકો મીટા ડાલુંગા
યાદ રખના કે યહીં .ખાક બના ડાલુંગા

શેરજંગ—તું ડરાએગા તો ક્યા દિલમેં દગા આએગી
દિલમેં જો બાત હય વોહ લબપે સદા આએગી

મહેર—દે .ખુદા નેક .એવ.જ તેરી નેકો કારીકા
શર્મ કર ઓર સબ.ક સીખ વફાદારીકા

નાદિર—ઈસસે અછા મંય સીખાઉંગા સબ.ક ખંજરકો
ઓર .ખંજરસે પઢાવુંગા તેરે સિંજરકો
ઉમ્રભર તુ ભી ન ભુલેગો સુનેગી જીસદમ

(.ક.જલકા .કયસર કોબજ)

મહેર—મેરા બચ્ચા

કયસર—મેરી માં

મહેર—અે સીતમ

નાદિર—રોક કદમ

શએર.

મહેર—ઓર કરદે ટુકડે ટુકડે ઈસ દિલે સદચાકકો
તન જલાદે ઓર ઉડાદે ઠોકરોંસે ખાકકો
આંખ મેરી ફોડદે સર ઓર બાજુ તોડદે
છોડદે બસ છોડદે બન્ચેકો મેરે છોડદે

નાદિર—તાજકે બારેમેં ઉફકી તો તમાશા દેખના
આજ ઈસકી લાશ ઓર કલ ઉસકા લાશા દેખના
કજલ જાવ લે જાવ

શેરજંગ—નહીં ઠહેર અભી જીતા હું મંય
ખુનકે પ્યાસે અલગ હો

નાદિર—તેરા તો ખુનહી પીતા હું મંય (નાદિરકા શેર-
જંગકો મારના)

ટેબ્લો.

બાબ પહેલા — પરદા પાંચવા

કયદખાના ફાંસીઘર.

(દો જલ્લાદોંકા સીંજરકો ફાંસી દેનેકે લીયે લાના
ઓર યેકબાલકા મએ ગ્રરદારો કે કયદખાનેકો તો-
ડકે આના ઓર એક જલ્લાદકો ગોલીસે માર દેના
ઓર દુસરે જલ્લાદના ભાગકર છુપ જાના બાબકા
મએ સીંજર કે ભાગ જાના નાદીર ઓર કજલકા
આના)

નાદીર—ક્યું જુમહેકિયા, કતલ કિયા, ચલ ગયા, ખંજર,
હય સીંજર ભી નહીં ઓર ખુન મે ખંજર ભી
નહીં તર

જલ્લાદ—રહમ, રહમ

નાદીર—હંય રહમ કરૂં મીલકર જો દુશમનસે દગા દે મંય
રહમ કરૂં કજલ સરતનસે ઉડાદો (કજલકે જ-
લ્લાદકો ફાંસી દેના)

બાબ પહેલા ખતમ હુવા.

બાબ દુસરા. પરદા પહેલા.

દરબાર.

(દરબારમેં અમીર ઓર દરબારીયોંકા મંએ. નાદિર વગ.યરાકે નજ.ર આના)

ગાના.

બધાવા આઓ સભી મીલ ભાઈ
આજ નીત નવેલીકો કાજ બધાવા
જબ તલક બાગે. દહેરકો હય ક.રાર
શાખ.મેં ગુલ હય ગુલમેં રંગે બહાર
તુમ સલામત રહો હજા.ર બરસ હર બરસકે દીન હો પચાસ હજા.ર
મુબારીક હોવે તુમકો પ્યારે નાદિર
શાહ હમેશા ક.યમ રહો તેહારો રાજ
આજ નિત નવેલીકો કાજ બધાવા

નાદિર—પ્યારે ભાઈઓ, અ.જી.જો, જાંનિસારો, ઈસ તાજકે ચમકતે હુવે તારો મંય આપકા શુક્ર ગુજા.ર હું કે આપ લોગોંને મુજ અયસે જ.રરેકો ઈસ કા.બિલ સમઝા કે ક.યસર જબતક જવાનીકે પુરે જોશમેં આફતાગ બનકર ચમકે તબ તક ઉસકા જા નશીન ઓર કા.યમ મુકામ હો.

૧ દરબારી—હુ.જુ.રકી લયાક.તહીને હુ.જુ.રકો ઈસ દરજેપર પહોંચાયા.

નાદિર—એહે આપકી શરાફતને ફરમાયા મુજે ખુ.દાસે ઉમ્મીદ હય કે અગર સબ લોગ મેરી મદદપર દિલસે આમાદા હોંગે તો ઈસ તાજકે ઉરૂજ આપ લોંગોકી ઉમ્મીદોંસેભી જયાદા હોંગે.

શએર.

૧ સરદાર—જોરો જ.રસે જીસ્મ સરસે શોક.સે ઈમાનસે સાથ હંય ખી.દમત ગુજા.રીકે લીએ હમ જાનસે

બાદિર—મુઝે ખબર મીલી હય કે સિંજર યહાંસે ભાગ કર અપને મામુકે યહાં ગયા હય ઔર ફોજલેકર હમસે લડને આતા હય ફરમાઇએ કયા બન્દોબસ્ત કરના ચાહિયે.

શએર

સરદાર—હો જાએંગે સબ મકસદે દિલ ફોત યહાંપર
લાતી હય ઉસે ખીંચકર અબ મોત યહાંપર

(સાકીકા શરાબ લાના)

ગ.જ.લ—હુજુર અબ ઈસ ફીકરકો ઈસ પ્યાલેમેં ડીબો દીજીયે ક્યું કે આજરોજ. ઈદ હય.

શએર

હમ વોહ કમ જર્ફ નહીં હંય કે બહકતે જાએં
સાકીયા અયસી પીલા દે કે મહકતે જાએં

ગાના.

શાદમાં શાદમાં હુએ શાદમાં ન્યારિયાં પ્યારિયાં સબ ન્યારિ ન્યારિઆં
રાજો કે રાજા બયઠે પ્યારે મહારાજા બયઠે
અનદાતા રાજા બયઠે સારીયાં
દીલ મીલકર જાઓ બલહારીયાં
ગાવો દીપકા રાગ, હોવે રોશન ચીરાગ સાથે સુરમે
સબ સાજ
મીલે પ્યારીયા દારીયા ન્યારીઆં ન્યારીઆં વારીઆં

———:():———

બાબ દુસરા પરદા દુશરા.

મહેલ.

(અખ્તર ઓર મહેર આલમકા દીખાઈ દેના)

ગાના

ઓ મન મેરે કયસે તોહે સમઝાવું
સબ અંધારી સહદિખતના કોન નગરકો જાવું—ઓ

અખ્તર—યા ખુદા હમપર રહમ કીજે

મહેર આલમ—નહીં યેહે નહીં હો સકતા

શએર.

યેહે અબસ હય ખ્વાહિસે ના ચીજ હય.
માંગના કયા ચાહિયે તું માગતી કયા ચીજ હય.
ગયર મુમકીન હય કે આલા જખ્મ દિલકા ચાક હો
જીન્દગી માંગ અગકે મોત આયે યા કીસ્સા પાક હો

અખ્તર—પ્યારી માં તેરી મોત.

મહેરે- હાં મેરી મોત જીસકી જીન્દગી જુલ્મકી ઠોકરોંસે બરબાદ હો ગઇ હય

અખ્તર—હલાક હો વોહદિલ જોકીઝ હલાકતકા ખ્વાહિશ મન્દ હો ટુટ જાએ વોહ હાથ જો ઇસ દુઆકે લિયે બિલંદહો (ચેકબાલકા આના)

ચેકબાલ—ચચીજાન બહેન તૈયાર આમાદા યેહે લિજીયે તુફંચા.

મહેર—ચેકબાલ

ચેકબાલ—વોહ દેખિયે બાગકી મગરેબી દીવારમેં ચાર દરવાજા હય અગર થોડીસી હીમત કરોગે તો થોડીહી દેરમેં અપને કો આજાદ હવામે પાવગે.

મહેર—નહીં યેહે ન હોગા અગર જલજલા આયે તો બી અપને બચ્ચેકે બગયર હરગીજ યહાંસે ન જાઉંગી

ચેકબાલ—ચચીજાન ઇસકદર તબીઅત બેકરાર ન કીજીયે આપકી ઈજજત ઓર જાન ખતરેમે હય ઇસલિયે જલ્દી કીજીયે કીલએકે બાહિર મેરા ઇન્તેજાર કીજીયેગા મયં જાન લડાઉંગી મગર કલ્લ સામતક કયસરકો આપકે પાસ પહોંચા દુંગી

મહેર—મગર પ્યારી મુઝે ઇસ કામમેં તેરી જાનકા ખતરા હય.

ચેકબાલ—ઉફ્ કયા અન્દેશા હય જો કીસીકી જાન બચાતા હય ઉસકી જાન ખુદા બચાતા હય.

(ચેકબાલકા જાના)

મહેર—અય બારી દીવરોંકે પથ્થરો મેરી મીન્નતકો યાદ
રખના મેરે બચ્ચેસે અછી તરહ પેશ આના વહે
બેવફુફ દીલ તુમ્હેં આખિરી સલામત કરતા હય.

અશ્આરાત

અંવર પહને હંય મૌજ ઉડતી હુય બર્ક આંખે દીખાતી હુય
કીનારા દુર શબ તારિક યાસ આકર ડરાતી હુય
ઉમીદો બીમકા તુંટા હય હીમ્મત ડગમગાતી હુય
બચા અય નાખુદા કીસ્તી અબ અપની ડુબી જાતી હુય

ગાના

અખ્તર—

જુઠી જગકી રીત હુયે જુઠા સબ સંસાર
જયસે ખ્વાબ સોહાવના આખીર કુચ્છ ના સાર
બખ્ત બરબસ્તા હુવા કયસી મુસીબત આઇ હુય
હુએક હય સદ હુયફકે બુલબુલસે છુટતા હય ચમન
દિલમેં ઉસ સૈયાદ કાતિલકે શરારત આઇ હુય
જીયા જલાએ દિલ દુખાએ મત અબ
જીયા જલાએ દિલ દુખાએ મત હમરા
ફલક તોહે આવે ન તરસ હમરા ૫

બાબ દુસરા પરદા તીસરા

કરામતકા ઘર.

(નજાકતકા ગાતે હુવે આના)

ગાના.

દેખો મેરે બાલે જોબનકી બહાર
કયસી બની રંગીલી નુકીલી નાર
પર દિલ ઉદાસ હુએ ના પૈસા પાસ હુએ
શૌહરસે હું મંય બેજાર
મેરે નાજુક બદનપર—ઔર ઈસ ફબનપર
અયસે મુવેકો કરૂં મંય નિસાર
હું પયજાર મારૂં ચાર રોવે જાર જાર
જબ નીકલે દિલકા બુખાર

જ.ખાની

સુરત ગોરી નસીબ કાલા નીગોડી કીસમતને
અયસે નીખજ્તેકે પાલે ડાલા કે કમાનેકે વાસ્તે
કહો તો કરતા હય હીલા હવાલા બીગડે તો
જુતા વોહભી સાદા નહીં લોહેકી નાલવાલા સુએકી
આંખોંમે પડે જાલા ડસ જાએ કાલા મરતા ભી
નહીં રીજાલા, છુટ જાએ મેરા પાલા.

કરામત—હંયહંય બસ બસ કીતની દુઆએ દોગી ખાલા

નજાકત—અરે મુઈ

કરામત—ક્યા હય મુઈ

નજાકત—મંય પુછતી હું કે તુ કહીં જાકર મહેનત નોકરી કયું નહીં કરતા હય

કરામત—હંય નોકરી કયા કોઈ મેરે બાવાકા નોકર હય જો મુઝે નોકરી દેગા બીગી વોહદીન ગએ જો એક કમાતાથા ઓર દસ ખાતેથે અબતો એક આદમીકા પેટ ભરના મહાલ હય બડી નોકરી તો ગઈ જહન્નમમેં અબ અગર જુતા સાફ કરનેકી નોકરી માંગને જાવ તો કહેતે હંય કે બી. એ. કલાસકા સારટીફીકસ (સરટીફીકેટ) લાવ.

નજાકત—હાં ફીર

કરામત—ફીર કયા મંય તો આજકલ એક હકીમ સાહબસે કીમીયા સીખ રહા હું

નજાકત—અરે મુવે કીમીયા કયા ચીજ હય

કરામત—વહે ભી એક કીસમકા ઈલમ હંય પ્યારી થોડે દીન ઠહેર ફીર હાથ કાન ગલે નાકમેં સોનાહી સોના નજર આયગા (દોનોંકા ગાના)

ગાના

હોગા પયસેકા ફાયદા દીલમે ઉમંગ ચહરેપે ચમક લાયગા
મુઝે ચાંદીકી પાંજન પહેનાનાં
ઔર સોનેકા કંગન બનાના
તુમ બન ઠનકે નખરે દીખાના

જબતો હોંગે બાલા માલ

બસ બસ દીલહીમેં રખના યેહે હાલ

નજાકત—ખબર યેહે માના કે જબ બાવા મરેગા તો બાપ બટેગા મગર યહાંતો ચરાગમેં તેલભી નહીં હય તો આજકા દિન કયસે કટેગા

કરામત—ફીર વહી બેહુદા ઝઘડા

નજાકત—અરે મુવે ઝગડા કયસા ખાનેકો લાતા હય ક્યા જુતીયાં ખાતા હય.

કરામત—દેખો ભી નજાકત મેં ગુસ્સેમેં આ જાઉંગા ઔર ઇસ વકત ભુકાભી હું બીગડા તો ના કહી ચાબા જાઉંગા

નજાકત—ચલદે કલ મુવે બડા આયા નાક કાટને વાલા ક્યા કોઈ રૂસ્તમ હય યા સોહુરાબકા સાલા

કરામત—મંય સુફ્યદ દેવકા બહેનોઈ હું

નજાકત—તો મંયભી લાલ દેવકી ખાલા હું.

કરામત—તો કયા કુશ્તી લડેગી દેખ ચુપ બયઠ અયસે જુતે લગાઉંગા કે સરકી ધુલ ઉડેગી.

નજાકત—કયું ચુપ બયઠું તુ એક કહેગી તો મંય દસ સુનાઉંગી

કરામત—હાં યેહે બાત હય અય બાપકે ગુસ્સે આ

નજાકત—મુવે ચમાર અબ અપની માંકો પુકાર

કરામત—જબાની શયતાનકી નાની નહી માનતી (નજાકતકા કરામતકો મારના ઔર ખુદબખુદ ચીલ્લાના.)

નજાકત—અરે કોઇ આવ યેહે મુઝે મારતા હય મેરી જાન નીકાલતા હય (કરીમ રહીમકા આના)

કરીમ રહીમ—કયા હય કયા હય

કરીમ—યેહે કયા ઉગમ નજર આતા હય અબે ના મરદે ઔરતપે હાથ ઊઠાતા હય

કરામત—ફીર તુઝે કયા તુ કોઈ ખુદાઇ ફોજદાર કહેલાતા હય.

રહીમ—બેશક બેશર્મ મર્દ હોકર ઔરતપર હાથ ઉઠાના.

નઝાકત—ફીર તુમ્હે ક્યા મેસ જી મારખાનેકો ચાહતા હય

તુમ્હે ક્યા જરૂર હય બચાના.

કરીમ—અરરર યહે તો ગલેપડું. ઓરત હય.

નઝાકત—ઓરતકા બચ્ચા નીકલ વર્ના ખાનાકુંગી કરચા, લે

ચ્યારે દસ પાંચ જુતે ઓર લગાવ.

કરીમ—હાં ઉસ્તાદ દસ યહે કહેતી હય ઔર દસ હમારી

તરફસે લગાવ.

કરામત—વાહ મંય અપની બીબીકો કયું મારૂં યેતો મુઝે

બહેનસે જીયાદા પ્યારી હય

નઝાકત—સીયા મય તુમ્હારે જુતોંસે બુરા કયું માનું

તુમ તો મુઝે ભાઈસે જીયાદા પ્યારે હો

કરીમ—તો વો બહેન ઓર યહે ભાઈ ફીર હમ કોન

નઝાકત—સવદાઈ ચલ નીકલ યહાંસે.

કરામત—નહીં નીકલતા હય ના સઝાઈ (ડન્ડા લેનેકો

જાના.)

રહીમ—અબે તુ યહાં કયું આયા.

કરીમ—અબે લંગડે તુહી તો લાયા બેગમ મઆફ કરના

હમતો એક હકીમકી તલાશમેં આએથે રાસ્તેમેં

તુમ્હારા ગુલ સુના તો જાન બચાનેંકા

ખયાલ આયા.

નઝાકત—ઠીક (ખુદસે) અબ મંય ઈસ મુવે કરામતકી

હજામત કરતી હું (જાહિર) સીર્ફ ક્યા આપકો

હકીમકી તલાશ હય

કરીમ-રહીમ—જી જી

નઝાકત—યહે ક્યા મુશકીલ બાત હય તુમ ઈન હકીમ

સાહબ (કરામત) કો લે જાવ ઈનકા ઈલાજ

વાકઈ કરામાત હય.

કરીમ—હકીમ અરે યહે તો કોઈ અવ્વલ નંબરકા ઘાસલેટ

માઅલુમ હોતા હય.

નઝાકત—અજી તોબા કરો યહે તો ઈન્હોંને સુરતહી

અયસી બના રખ્ખી હય મગર હાં યહે કીસીસે

અપની હીકમતકા ઈજહાર નહીં કરતા હય જબ તક માર મારકે મલીદા ન બનાવે તબ તક હકીમ હોનેકા ઈકરાર નહીં કરતા હય, હય લોગ વોહ આતા હય (કરામત આતા હય ઔર કરીમ ઔર રહીમકો ડન્ડોંસે મારના શુરૂ કરતા હય).

કરીમ—બસ બસ હકીમ સાહબ આપકા હાથ દુખ જાયગા તો ફીર નુસખા કયસે લીખીયેગા.

કરામત—હંય એહે નુસખા કયસા

રહીમ—રહમ કીજીયે હકીમ સાહબ રહમ કીજીયે

કરીમ—હમારા કામ હોગા આપકા નામ હોગા

કરામત—હંય એહે તો ભલે ચંગે આએ થે પાગલ કયસે હો ગએ

કરીમ—હકીમ સાહબ પાગલ નહીં વોહ ગુંગી હો ગઈ હય.

કરામત—અરે ભાઈ અપને દિમાગકા ઈલાજ કરાવ મંય હકીમ નહીં હું.

રહીમ—ફીર

કરામત—એ ફીર કયા, પુછલો એહે મેરી બીબી ખડી હય

નજાકત—બીબી કૌન ? હંય ! બસ બસ હકીમ સાહબ મેરી દીલલગી ન કીજીએ મંય તુમ્હારી બીબી વીવી નહીં હું.

કરામત—કયા મંય તેરા મીયાં નહીં હું

નજાકત—કભી નહીં મેરા મીયાં તો હય જેસે મર ગયા

કરામત—અરી ઓ હયજેકી ખાલા ખડી તો રહે (મારનેકો દોડના)

કરીમ—બસ બસ હકીમ સાહબ કયા મજાક નીકાલા

કરામત—હકીમ પર શયતાનકી માર

કરીમ—લગાવ યાર (કરીમ ઔર રહીમકા કરામતકે મારના)

કરામત—અરે હાં મંય હકીમ, મેરા બાવા હકીમ, મેરા દાદ હકીમ.

કરીમ—હાં અબ હમસેં કુબુલા

કેરામત—હાં મંય જુલા ચલિયે મંય ચલનેકો તૈયાર હું

રહીમ—અચ્છા તો લીજીયે નજરાના હુમ અભી સવારી લાતે હુંય ઓર આપકો લે જાતે હુંય (જાના દોનોકા)

કરામત—વાહવાહ હકીમ બનનેમેં તો બડાં ફાયદા હુય. પર યેહે માર મારકર હકીમ બનાના કૈસા કાયદા હુય

નજાકત—ખયર માર ખાઈ તો ખાઈ મગર રકમ તો હાથ આઈ.

કરામત—સચ કહેતી હો મેરી લુગાઈ [શમશાદકા આના]

શમશાદ—જનાબ હકીમ સાહબ આદાબ તસલીમ કોરનીશ

કરામત—આઈએ હકીમ સાહબ

શમશાદ—જનાબ મંય કોઈ હકીમ નહીં હું

કરામત—નહીં જનાબ યેહે આપકી ખાકસારી હુય આપ હકીમ જુરૂર હુંય

શમશાદ—વલ્લાહ મંય હકીમ નહીં હું

કરામત—નહીં હો તો કૌન હો

શમશાદ—મંયને ઠીક સુના કે યેહે પાગલ ભી હુય જનાબ આપ યકીન કીજીયે કે મંય હકીમ નહીં હું

કરામત—ક્યું નહીં હો (શમશાદકો મારના)

શમશાદ—અજી હું મંય હકીમ હું

કરામત—અબ એક હકીમ બના

શમશાદ—ક્યા અબ ધુંસોંસે હીકમત પઢાતે હુંય.

કરામત—જી હાં આજકલ માર મારકર હકીમ બનાએ જાતે હુંય

શમશાદ—ખુબ

કરામત—અબે ખુબ ક્યા મુઝેભી તો ઈસી તરહ હકીમ બનાયા હુય અબ બતા તુ યહાં ક્યું આય હુય.

શમશાદ—જનાબ આપ જીસ લડકાકા એલાજ કરને જાતે હુંય વોહ કોઈ ગુંગી બુંગી નહીં હુય અસલ બાત યેહે હુય કે વોહ મુજપર આશક હુય ઓર ઉસકા

આપ ઉસકી ખીલાફ મરજી દુસરે શખ્સસે શાદી કરદેને પર તૈયાર હય.

નજાકત—હાં હાં મંય સમઝ ગઇ વોહ શાદી રૂક જાયગી ઇસલીયે ઉસને જુંગીકા સ્વાંગ નીકાલા હય

શમશાદ—જીહાં બેગમ યહી તો બાત હય.

કરામત—અજી બેગમકે બચ્ચે આપની મારા કયા બાત કરતા હય અપને બાવાસે કહે

શમશાદ—જનાબ હોતની મહેરબાની ફરમાઇએ મુઝે અપના દોસ્ત યા નોકર યા કીસી ઔર બહાનેસે અપને સાથ લે જાઇએ

કરામત-અજી મંય લે જાઉં ? તુને કોઇ મુઝે મીલાત ખાન (દલાલ) જાના હય.

શમશાદ—અજી શોર ન કીજીયે યેહ આપકા નજરાના હય.

કરામત—વયસે તો અકલમન્દ આપકા બેરા માઅલુમ હોતા હય અચ્છા મંજુર મગર હોજા ઠાકુર

નજાકત—અય મેરે હકીમ તેરા સારા રોગ દુર

(આના કરીમ રહીમકા)

ગાના.

માર ખાઇ હીકમત આઇ
ચલીએ ચલીએ શીતાબ
અભી આયા જનાબ
લાએ હંય ટટુ મીયા
દયરો બજર બટટુ મીયા
જાઓ ની ખટટુ મીયાં
મંએ હાસ ખુબ મારા બાલ ઉતારા
આઓ આઓ જલ્દ આઓ
દેખાજાન હટ નાદાન વાહ વાહ વાહ
આહાહાહાહા.
જાઓ હીકમત દીખાવ ઔર પૈસે ઠગ લાવ
મંય રેશમકી સાડી બનાઉંગી ઔર ગોટેકી ચાદી સીલાઉંગી
એ હએ કીતનીસી બાત ચલાઇ ઘાત વોહ મારા હાત

બાબ દુસરા. **પરદા ચવથા.**

તેહ. ખાના

(ક્યસરકા સોતે હુવે નજર આના કજલકા જલ્લાદોં કે સાથ આના)

કજલ—જગહ દેખલી

જલ્લાદ—જી હુજુર

કજલ—વહીં ઠહેરો ઇન સીખોંકો ગરમ રખ્ખો જગ મંય નામ લેકર પુકારૂં યા તુમ કોઇ ખટકા પાવ ફવ્રન બાહિર ચલે આવ સ્યું સમજ ગયેના જાવ (દોનો જલ્લાદોકા જાના) એ ફ્રેકૂ દિલ સંભલા રહે ક્યું ધડકતા હુય ક્યા તુ અપની માલુમી આવાજસે સોતે હુવે રહમકો જગાયેગા (કયસરકો દેખ) અય લાઅનતી કામ અય વહશીયાના ખ્યાલ વહમ ઔર બુજદીલ બનાને વાલી રૂહ હટ જા નીકલજાઓ કયસર ઉઠ

કયસર—કૌન ?

કજલ—મંય

કયસર—તસલીમ અચ્છે કજલ

કજલ—સલામ છોટે શાહજાદે

કયસર—કજલ મંય શાહજાદા હું.

કજલ—હાં શાહજાદે તુમ શાહજાદે હો

કયસર—નહીં મંય શાહજાદા નહીં હું અગર મંય શાહજાદા હાતા તો ઇસ અંધેરી કોટડીમે કયદીકી તરહ બન્દ ન હોતા અફસોસ અમ્મા જાનનેભી મુહબ્બત છોડદી

કજલ—શાહજાદે

કયસર—કજલ તુમતો ગમગીન માલુમ હોતે હો

કજલ—નહીં મંય ખુશ હું

કયસર—જરૂર હોંગે ક્યું દુનિયામેં મેરે સિવા ઔર કોઇ ગમગીન નહીં હય.

ગાના.

ગમસે મેરે જીગરમેં છાલે પડે હુવે હય
જીનેકે જાનપર અબ લાલે પડે હુવે હંય
ઈસ બેકસીમેં અપના પુરસાં નહીં હએ કોઈ
પીરા જવાંકે મુંહપર તાલે પડે હુવે હંય

જબાની.

અગર ખુદાકી યહી મરજીથી કે મેંય કયદી બનકર જીઉં અગર ઉસકો યહી મન્જુરથા તો ફીર બાદશાહુકે મહેલમેં મુઝે પયદા કરના ક્યા જુરૂર થા હાય મુઝે ઈસ કયદસે છુડાવ.

કજલ—ક્યોં ઘબરે હો જાન.

કયસર—મંય ઈસ લિયે તુમસે કહેતા હું કે તુમ મુઝે ચાહતે હો (કજલકા કયસરકો ખત દિખાના)

કજલ—કયસર

કયસર—અચ્છે કજલ યેહ કીસકા ખત હય ઈસમેં ક્યા લીખ્ખા હય.

કજલ—પઢો ઓ બેવકુફ દિલ સંભાલા રહે (કયસર ખત પઢતા હય.) ક્યું ? પઢા નહીં જાતા સાફ લફ્ઝોમે નહીં લીખ્ખા હય,

કયસર—બહોત સાફ કજલ મઝમુન તારીક હય મગર લફ્ઝો આગકી તરહ ચમક રહે હંય, હો ક્યા ગમ તુમ ?

કજલ—હાં મંય

કયસર—ગમ લોહુસે મેરી આંખ ફોડો આઓ હો

કજલ મંય અયસા કરુંગા.

કયસર—તુમ અયસા કરોગે તુમતો મુઝે અપને બેટેકી તરહ પ્યાર કીયા કરતે થે.

કજલ—મુઝે અયસા કરના હોગા

કયસર—તુમ્હેં અયસા કભી ન કરના ચાહિયે અચ્છે કજલ યાદ કરો કે એક વકત જબ તુમ્હારે સરમેં દર્દ હોતાથા તો મંય કીસ કદર ખીદમત બજાલાયાથા

એક હાથસે તુમ્હારા સર દબાયા હોયા ઓર દુસરા હાથ:—

ક઼જ઼લ—યેહે તમામ બાતેં—

ક઼યમર—અગર ચાહે તુમ ઈન્હેં માનો યા ન માનો મેરે પ્યારકો મતલબી ખુ઼શામદી જુંઠા જાનો પ્યારે ક઼જ઼લ ક્યા ઈન આંખોને તુમ્હારી તરફ઼ ગુસ્સેસે દેખા હય.

ક઼જ઼લ—મંયને અપના કામ બજાલાનેકે લીયે ક઼સમ ખાઈ હય.

ક઼યસર—બુરે કામોંકે લિયે ક઼સમકા ખાના યેહભી એક કીસમકી બુરા હય.

ક઼જ઼લ—બહેસ બેકાર હય લોહા ગર્મ હો ગયા, લડ઼કે તું તૈયાર હય.

ક઼યસર—આહ કુછ નહી રહ઼મ કરો. અજે ક઼જ઼લ રહ઼મ કરો. ખુદા તુમપરભી રહ઼મ ફ઼રમાયગા

ક઼જ઼લ—બાહીર નીકલો (દો જલ્લાદોંકા બાહીર આના)

ક઼યસર—યેહે કોન તુમ કોન (ભાગતા હય)

ક઼જ઼લ—પકડ઼લો

ક઼યસર—જાને દો, મુઝે જાને દો, ફિર ખુનીયોંકા ચેહેરા દેખકર મેરી આંખે નીકલી પડતી હય

ક઼જ઼લ—સબાબે મુઝે દો ઈસે કસકે બાંધો.

ક઼યસર—નહીં નહીં. ક઼જ઼લ મુઝે બાંધવાઓ નહીં, મંય શોર ન કરૂંગા, મંય હોલુંગા ભી નહીં, ઈસ લોહેકી તરફ઼ ગુસ્સેસેભી ન દેખુંગા તુમ જો દુખ દોગે ઉસે મઆફ઼ કરદુંગા [જલ્લાદોસે] તુમ જાવ તુમ અપને બાદ઼શાહેકા હુકમ નહી સુનતે

ક઼જ઼લ—અછા જાવ વહીં ઠહેરો મંય તનહા યેહે કામ કરૂંગા [જલ્લાદોંકા જાના] ચલ લડ઼કે તૈયાર હો

ક઼યસર—ક્યા કોઈ ચારા નહીં.

ક઼જ઼લ—કોઈ નહીં

ક઼યસર—કુછ

કજલ—કુછ નહીં

કયસર—અફસોસ મુઝે માઅલુમ ન થા કે તુમ જયસા આદમી અયસા બે દર્દ હોગા ?

કજલ—લડકે તુને ચુપ રહેનેકા વાઅદા કીયા થા જબાન બન્દ કર

કયસર—નહીં કજલ ઈન દો આંખોંકે બચાનેકે લિયે દો જબાનોંકી જરૂરત હય અગર આપકી મરજી હો તો મેરી જબાન કાટ લો મગર દોનોં આંખે રહને દો અગર દુનિયાકે દેખનેકે લિયે નહીં તો મંય સિર્ફ તુમ્હે દેખુંગા દેખો મેરી બે ગુનાહ આંખોંકો રોતી હુઈ દેખકર લોહાભી ઠન્ડા હો ગયા.

કજલ—મંય ઉસે ફીર ગરમ કરૂંગા

કયસર— ઉધર દેખો આગભી દીલગીરીસે મર ગઈ

કજલ—મંય ઉસે ફુંક કર જીંદા કરૂંગા

કયસર—તુમ ઉસે જીન્દા કરોગે તો વોહ ગુસ્સેસે તુમપર લાલ હો જાયગી અગર ઉસપરભી ન માનોગે તો વોહ રાખકી કફની પહેનકર મર જાયગી અફસોસ આગ ઔર લોહા જીસકો તુમ બે રહમ સમઝકર લાએથે વોહભી મુજપર રહમ કરને લગે ફીર તુમ કયું નહી રહમ કરતે અચ્છે કજલ તુમકો કયા હુવા સુનો મુઝ દેખો

કજલ—કયસર તુ કયા ચાહતા હય.

કયસર—રહમ ઔર આખેં

કજલ—જી ઔર દેખ બચ્ચે આજ તુને મુઝે રહમ સીખાયા અબ મંય બાદીકે શયતાનકો ફના કર દુંગા અગર તેરા ચચા તેરી આંખ ફોડનેકેલીયે તમામ દુનિયાકા ખજાના મુજકો દેગા તો મંય ઇન આંખોંપરસે ઉસે નિસાર કર દુંગા

(સીખેં ફેંક દેના)

કયસર—કજલ અબ તુમ મેરે કજલ માઅલુમ હોતે હો

કજલ—બસ ચુપ રહો અયસા નહો કે કોઈ સુન પાય મંય

જાહિર કરૂંગા કે તુ મર ગયા ઔર કોશીશ કરૂંગા
કે તુ યહાંસે નીકલ જાય

કયસર—મંય તુમ્હારા એહસાન માનુંગા મેરે કજલ

કજલ—મેરે બચ્ચે સલામ છોટે શહઝાદે

કયસર—સલામ અચ્છે કજલ

—⊱⊰—

બાબ દુસરા   પરદા પાંચવા

સુરખાબકા ઘર

(નરગીસકા ગાતે ગાતે આના)

ગાના.

દીલબર મીલે દીલ શાદહો—પ્યારી મેરી જાન
મુખડા કયસા પ્યારા પ્યારા દીલમેં ગયા હુરમાન
ચાલ ચલું ઔર જાલ બનું ઉસમેં ડુંપુ સબ ઘરકા ઘર
પુરા હો મકસદ હમારા—દીલમેં હુરમાન.

જબાની

મસલ હુએ મશહુર કે એક ચુપ લાખ ગમારો
દુર અગર મંય અકલસે કામ લેકર ગુંગીન બાન
જાતી તો ન ઈસ બુઢેસે પીછા છુટતા ન બાપ
ઔર માંકે સવાલોંસે નજાત પાતી (નરગીસકા જાના
સુરખાબ, કરીમ, રહીમ, બેગમ કરામત, શમશા-
દકા આના)

સુરખાબ—તુને અજીબ ઉસ હકીમકા હાલ બયાન કીયા

કરીમ—મગર હુઝુર ઈલાજમેં વોહ યકતાએ જમાના
હય ઈસ લંગડી નાનીકી કસમ બીકરાતકા
નાના હય

બેગમ—લીજીયે હકીમ સાહબભી આગયે (કરામતો શમ-
શાદકા આના)

સુરખાબ— આઈએ હકીમ સાહબ.

કરામત—ખુશ રહો એઠે રહો મરોતો બખ્શે જાવ અગર
જન્નતકે સ્પીતાલમેં જગા નહો તો જહન્નમકે કરા-
નટીન (કરનતીના) જગા પાવ

સુરખાબ—વા કઇ કુછ સ.ડીસા મા.આલુમ હોતા હય
કરામત—ક્યું હકીમ સા.હબ ઠીક હયના.
સુર.ખાબ—જનાબ મય કોઇ હકીમ નહીં હું.
કરામત—જનાબ આપ જુરૂર હકીમ હંય.
સુર.ખાબ—આપકી કસમ મંય હકીમ નહીં હું.
કરામત—આપકે બાપકી કસમ આપ હકીમ હંય (મારના)
આપકો કહેના પડેગાકે મેં હકીમ હું.
સુર.ખાબ—અબે તુ યેહ કીસ ખચ્ચરકો બુલા લાયા
કરીમ—મંયને આપકે ઝકપનેકા હાલ આપસે પહેલેહી
કહે દીયાથા.
સુર.ખાબ—નીકાલદો અયસે પાગલ હકીમકી મુઝે જરૂરત
નહીં હય
કરામત—હુંય હકીમોંસે યેહ ગુસ્તાખી લાવ મરે આને કી
ફીસ તેરે રઇસકી અયસી તયસી મંય જાતા હું.
બેગમ—નહીં મ.આફ કીજીયે આપ હકીમ હોકર આપકો
ઇતના ગુસ્સા ન ફરમાના ચાહિયે
કરામત—ઠીક દુરસ્ત હય ક્યું બેગમ સા.હબ આપકી
તબીઅત કુછ સુસ્ત હય.
બેગમ—નહીં મંય બહોત અચ્છી હું
કરામત—યેહ સુનકર મુજકો બહોત અફસોસ હુવા
બેગમ—ક્યું ઇસકા ક્યા મતલબ
કરામત—ઇસકા યેહ મતલબ હય કે આપકે ચહેરેકા કુછ
રંગ નીરાલા હય ક્યું કે આપકો કલ પરસોં
ત્લેગ હોને વાલા હય.
બેગમ—હાયે હકીમ સા.હબ ઇસકા કુછ ઇલાજ
કરામત—ઇલાજ ભિ હું
બેગમ—ક્યા ક્યા હકીમ સા.હબ કુછ તો બોલીયે
કરામત—અય મેરે ગરીબ ઘસીયારે બાપ તુમતો ઘાસ
કાટતે કાટતે હોગએ ફોત અબ ઇલાજ ક્યા બતાઉં
આઇ મોત.
બેગમ—મોત

સુરખાબ—ક્યા હકીમ સાહબ મોત. (સુરખાબ બેગમ કા રોના)

કરામત—હાં હાં રોવ દોનો અચ્છી તરહ. રોવો ઇસકી કીસમત પર રોવો ઔર મેરી હાલત પર રોવો

સુરખાબ—ક્યું ક્યું હકીમ સાહબ આપકી હાલત પર ક્યું રોએં.

કરામત—ઇસલિયે કે મુજકો જબરદસ્તી હકીમ બનાયાએ

સુરખાબ—અજબ દીલલગી બાજ શખ્સ મઃઅલુમ હોતા હય હકીમ સાહબ ક્યા આપ મેરી લડકી કા ઉલાજ નહીં કરના ચાહતે હુંય.

કરામત—ક્યું નહીં મંય તો ચાહતા હું કે ઘરભર ભી બીમાર હો જાય તો ભી ઇલાજ કરૂં.

(નરગીસકા આના)

સુરખાબ—લીજીયે હકીમ સાહબ યહી લડકી હય જો આજ ચાર દીનસે ગુંગી હો ગઇ હય

કરામત—ક્યું લડકી તેરા ક્યા હાલ હય.

નરગીસ—એં એં એં

કરામત—અઇ વાહ યેહ તો સરગમ ગાતી હય અજી આપકી બોલી મેરી સમજેમેં નહીં આતી હય.

નરગીસ—ની ની ની

કરામત—લો નબાદ કે સુર શુરૂ હો ગએ લડકી તેરા ક્યા હાલ હય.

સુરખાબ—અજી હકીમ સાહબ યેહ જવાબ કીસ તરહ દે ઇસકી જબાન તો બન્દ હય

કરામત—જબાન બન્દ હય તો ઇતના બોલદે કે મંય ગુંગી હું.

સુરખાબ—આપતો મજાક કરતે હુંય ઇલાજકી તરફ તવજ્જા ફરમાઇએ

કરામત—અચ્છા તો દુસરે કમરેમે ચલ કર કુછ ગપ સપ ઉડાઇએ મેરા શાગીર્દ ઇસકા ઇલાજ કરતા હય.

સુરખાબ—આઇએ આઇએ તશરીફ લાઇએ (જાના સુરખાબ બેગમ હકીમ નોકરોકા)

શમશાદ—બેગમ અબતો જબાન ખોલો.

નરગીસ–આં આં આં.

શમશાદ—અજી આં આં છોડ કર સાફ સાફ બોલો.

નરગીસ—ઈ ઇ ઇ

શમશાદ–હકીમોંસે દીલકા મરજ ન છીપાવ લો આંખસે આંખ મીલાવ

નરગીસ–કાન શમશાદ પ્યારા

શમશાદ–વલ્લાહ તુમને ગ.જબકી ચાલ નીકાલી દીલઆરા

(કરીમકા ઝાંક્કર દેખના)

કરીમ–હું યે દીલમેં કાલા.

ગાના.

ગોરી નઈ જવાની છુટી છુટી,
ચાલ વાલ મુજકો બનાતી હો કયા
તેરી ફુરકતમેં હું બે કરાર
બનો મંગની હું તેરા પુરાના આશી.કજાર
મારે જુતેં કે સરકાં બનાઉં આચાર
હઠો બાતેં બનાવો ન જુઠી
અભી લાતા હું મેં કાજીકો ઉસ ઘરમેં
રાજી હો નીકાકો તુ ખા .કસમ (ખુબક આના)
ઓ મેરે માસુકે .પાલુકે .ખલા યે કયા ગડગડ ઓ-
લા નીરાલા હુએ હગ.

ખુબ...ચલમે .ખાના .ખરાફ લા મેરી .ઈજ્જતકા જવાબ અભી .તેરે બાપ ઔર દાદાઓંકો બુલાંતા હું પોલીસ પોલીસ

શમશાદ–હાં હાં બુલા બુલા બે રહેમ .ખુની બે ચારી બ-ચ્ચીકો અછી હોનેકે બા અદ માર ડાલા

ખુબક–કયા મેરી બીબી દુનીયાસે ગુજર ગઈ

શમશાદ—બીબી કે બેટે ઈતની જોરસે લક.ડી મારી કે બેચારી મર ગઈ

જુબક...અછી બલા ગલે પ.ડ ગઇ અરી છોકરી કયા તું સચ મુચ મર ગઇ

શમશાદ—અબે ચંડુલ મર ન ગઇ તો જીતી હય ઠહેર મંય પોલીશકો બુલાઉંગા તબ તુઝે ઇતિમી નાન હોગા

જુબક—નહીં નહીં બાબા મુઝે દોચાર બરસ ઔર જીને દે તેરા એહસાન હોગા

શમશાદ—અગર તુ જીએગા તો મંય કયા ફાયદા પાઉંગા

જુબક—મંય તુઝે અપના બેટા બનાઉંગા તેરે વાસ્તે મેડમ બ્યાહકે લાઉંગા તું મર જાયગાં તો તેરી કબ્ર પક્કી બનાઉંગા.

શમશાદ—અચ્છા તો બેટા તુમ યહાં કપડા ઓઢકે બાત જબ કીસોકી આહટ પાંવા તો ફોરન ઉસકે ગલે પ.ડ જાના

જુબક— યા અની યા અની યે કહું કે ઇસીને નરગીસકો મારા હય

શમશાદ....અબે હાં બે હાં બસ ઈસી તરહ તેરા છુટકારા હય

જુબક....તો બતીજે અપની ચચીકો તો કબ્રમેં લિટાવ મય ઇસકે લિયે જાતા હું તુમ યહાં સો જાવ (શમશાદકા નરગીસકો લે જાના કરામતકા આના.

કરામત...કમ્બખ્ત લડકીકે બાપને બીમારીયોંકે નામ પુછપુછકે પુછતે જાન ખા ડાલી મગર લડકીકા કયા હાલ હય હંય શાગીર્દ કયાં ગયા અજી કયા તુમ સો ગઇ

જુબક. હાં ઇસહીને નરગીસકો મારા હય.

કરામત...ઓ બાપ એ કોન નાબકાર હય અબે તુ કૌન

જુબક...સાનીયે ફીર ઔન

કરામત...તો મુજસે કયા સરોકાર હય

જુબક—તેરા દમ નીકાલના દરકાર હય તુ નરગીસકા કાતીલ કાબિલે દાર હય.

કરામત—ઓ મેરી માં

બુબક...લે કમ્બખ્ત તેરા તો ભરતાહી આચાર હય

(બુબકકા મારના કરામતકા ગીરના શમશાદકા આના.)

અછા મંયને ચુહેકા શીકાર કીયા અબ કયા કરૂં બ-
સ બસ ઈસ કબાટકે પીછે છીપ જાઉં

સુર.ખાબ—કહાં હય કીધર હય ફીર મેરે ઘરમેં આયા.
ઓ બાપ એ અગીયા બેતાલ બુતકા જોડા કહાંસે આ-
યા (દોનોંકા સુ.રખાબકો પકડ લેના)

દોનોં—અબે તુનેહી નરગીસકા ખુન બહાયા

(શમશાદકા તીનોપર કબાટ ડાલના)

શમશાદ...મંયનેભી તીનોંકા દબાયા અબ તીનો ચંડુલ
હુંસે અબ ચલ હું વર્ના પેશ આએગી બુરાઈ

(રહીમકા આના)

રહીમ—હુંય આવાજ. આઈ મગર નદારદ ઠીક ઠીક ક-
મ્બખ્ત ઈસીકે અન્દર છીપા હય. અરે દોડો ! દો-
ડો ! પકડો ! પકડો ! ચોર ચોર દેખ કહીં નીકલ ન જાય

કરીમ-બેગમ-કહાં હય કીધર હય

રહીમ...યહાં દેખો યહાં દેખો મંયને ઉસકી ટાંગ પકડલી હય

કરીમ...અબે ટાંગ તો તેરી ઉસને પ કડલી હય

બેગમ—કરીમ ઠહેર કબાટ ન ઉઠા અગર ઉઠાયગા તો વો-
હ બદમઆ.શ ઉચક્કર નીકલ જાયગા તુ જા રસ્સી-
લા મંય કબાટ પર બયઠી હું કરીમ અબ ઈસકે
હાથ મજ.બુત બાંધ લે

કરીમ...અરે યે ઈધરભી હાથ નજર આતે હુંય

બેગમ-કરીમ હોશીઆર રહેના મંય ઈસ મુવેકા કાન પક-
ડકર ખીંચતી હું

કરીમ-ઔર મંય કબાટ ઉઠાતા હું

બેગમ—કૌન મેરા સુ.રખાબ પ્યારા

સુર.ખાબ—અરે યે કયા ઘોટાલા

મુબક...ક્યા તુમ જીન્દા હો ગઇ મેરી ખાલા
કીસમત–કસમ ખુદાકી મંયરે નગીસકો નહીં મારા
હકીમ–અરર યે તો વહી હકીમ હય નાબકારા
(કરીમો રહીમકા સબકો ખીંચતે હુવે લે જાના)

આબ દુસરા   પરદા છઠ્ઠા.

દીવાને ખાસ

(નાદીર મએ. દરબારીયોંકે આના)

નાદિર—અર્જ ગુજારીશ ઇલતેમાસ સબ બેહુદા લફ્જ. હં
    થ યે સાફ બગાવત હય તુમ જોરૂઓંકી તર્ફસે
    વકીલ બનકર આએ હો તાજકી તોહીન કરતે હો
    મંય કહે રહા હું કે કયસર જીન્દા હય ફીર કીસ
    લીયે નહીં યકીન કરતે હો
૧ દરબારી—અગર જીન્દા હયતો આંજીજ રીઆયાકા
    શાક દુર કીજે
નાદીર—કીસ તરાહ
૨ દરબારી...વોહ અપને શાહજાદેકો આંખસે દેખલેંયે
    મન્જુર કીજે
નાદિર—યે ના મુમકીન હય કયું કે વોહ સખ્ત બીમાર હય
૩ દરબારી—તો અદબકે સાથ ગુજારીશ હય કે ઉસકી
    રેઆયાકો ઇસ જંગમેં તલવાર ઉઠાનેસે ઇન્કાર હય
નાદિર...બદમાશ પાજી ડરપોક નહીં ચાહતે કે દુશમનોં-
    તલવારે ઉનકે જલીલ સરોંપર ચમકે મુઝે નહીં મા-
    અલુમ થા કે ઇશ મુલ્લકી માંઓને સીર્ફ લડકીએં
    પયદાકી હય અગર પહેલેસે ખબર પાતા તો જીસ
    કદરકે રૂપ્યા તીરો તલવારકી તૈયારીમેં સર્ફ કીયા
    ગયા હય વોહ શબ ઉનકી ચુડીયાં બનાનેકો કામ આતા
૪ સરદાર—આલા હજરત અપકી રેઆયામેં ખુદાને હુ-
    મદર્દીકા માદા જીયાદા દીયા હય અગર ઇસ લીયે

આપ ઉનકો ઔરતે ઠહેરાતે હુંય તો હમ સમઝેન
બે ગુનાહોંકી તર્ફ઼સે હુ જુરકા શુકરીઆ બજા લાતે હુંય

નાદીર...મંય શુક્રીઆ નહીં વફ઼ાદારી ચાહતા હું જબાની
લનતરાની નહીં હાથકી કાર ગુજારી ચાહતા હું કે
કાટ ડાલો ઉન હાથોંકો જો ફ઼રીફ઼ોંસે નહીં લડતે

૧ સરદાર-બાદ લડેંગે

નાદીર—ક્યા કીના દીન કયા ઉસ વક્ત લડોંગે જબ સીને
મેં ભાલા રૂકી હોગી દુશમનના હાથ તુમ્હારે ગલેમેં
આર તલવાર તુમ્હારે સરપર ઝુકી હોગી

૨ સરદાર—ઐ ના મુમકીન હય આપ શાહજાદેકા ચહેરા
તો ... ભાઈએ ફીર હમભી ઐસાહીં ઘબરાહટ કે આ
સાર દુશમનોંકે ચહેનોંપર દીખાવેંગે

નાદીર...યે ... બાત હય ફ઼ર્જ કરો કાયસર ઈસ બીમારીમેં
મર ગયા

૩ સરદાર—તો સીંજરસે લડાઈ કરના મહેજ બેકાર હુ-
ય કહું કે વોહ ઈસ તાજકા હકેદાર હય

નાદીર ગે ... કહેતે હો

૪ સરદાર...જી નહી આપકી તમામ રેઆયા કહેતી હય

નાદીર—વોહ ભેવકુફ઼ હો ગઈ હુએ તુમસે અકલમન્દ લો-
ગ ઉસે ઔર દીવાના બનાતે હુંય વોહ સીંજર જીસ-
ને સલતનતકે વાસ્તે અપને બાપકા ખુન બહાયા તો
કયા બાદ તાજો તખત પાકર તુમારાં ગલા કાટનેસે
બાજ આયગા અગર તુમ ઉસકે દોસ્તહો જાકર સમઝાવ

કુલ સરદાર—હમ કોશીશ કરેંગે

નાદિર...મંય નફ઼ા જીશ કરૂંગા (સબકા જાના)
મુફ઼સીદ પાજી જલીલ કુતે જીનકો થંય હમેશા લુ-
તફ઼ારગથા વોહ ફીરભી આકાર મેરા પાવ ચાટતેથે
આજ ઉનકો ગરદનોકી લજાલ હય ઓ મેરે દાકબા-

લ અગર કયસર મર ગયા તો તેરા જીન્દા રહેના
મહાલ હય (કજલકા આના)

કજલ—હુજુર

નાદિર...કયા ખબર લાયા.

કજલ—અજીબ હહેશત નાક લોગ કહેતે હંય કે કાલ
રાતકો પાંચ ચાંદ નીકલે

નાદિર—પાચ ચાંદ

કજલ—જી હુજુર એક ઉનમેં કયમ થા ઔર બાકી ઉ-
સકે ગીર્દ ચકકર ખાતેથે

નાદિર—છમઅર કજલબેગ કયસર

કજલ—હુજુર ઉસકીમોતકી ખબર તો ઈસસે બયાનક લેક
ર કર કો જાતી હય

ગાના.

કયકસર બાદલ હુએ છાયા

દો આલમકા રંગ હુએ બદલા

હર ગર એક સર હુએ ચરેચા

કહીં શરકા કહીં ઘરકા કહીં બરકા કહીં સરકા

એદીલ ધડકા જીગર ફડકા હો સરપર ખંજર આ પહોંચા

હુએ કહે રે કીસીંયા મલમ યહી ખુલા

હકસે કરો દુઆ ખબર આવે મુદઆ

જમીકા તબકા થરરાંયા

નાદીર—તુ મુઝે વાહિયાત બાતોંસે કયું ડરાતા હુએ કયસર
મર ગયા તુ યે કહેના ચાહતા હય.

કજલ—જી હુજુર

નાદિર—બે રહમ ખુની જલ્લાદ કયા તુને ઉસ બેગુનાહ
બચ્ચેકો માર ડાલા

કજલ...તો કયા હુજુર ઉસકી મોત નહીં ચાહતે થે

નાદિર...મુઝે ઉસકી દોલત હશમત તાજો તખ્ત

ઇન સબ ચીજોપર કબ્જા કરના મકસુદ થા ઇસ લીયે ઉસકી મૌત આઇનેકા મેરે પાસ બહોત બ.ડા સુબુત મોજુદ થા મગર તેરે પાસ કયા સુબુત હય.

ક.જલ...અગર કુછ સુ.બુત નથા તો હુજુરને મન આ કયું ન કીયા.

નાદિર...જબ તુમ્હેં નેકો બદ સમઝનેકી ત.મી.જ હય તો ફીર મન્આ કરના યે કયા ચીજ. હય

ક.જલ– હુજુરરે મુઝે હુકમ દીયાથા

નાદિર– કઈ મયને કોઇ હુકુમ નહીં દીયા મય કય-સરકા ઐયા હું ચયા મીસ્લ બાપકે હોતા હય અ-ગર બાપ કીસી વક્ત ગુસ્સેમેં આકર નોકરસે ક-હે, જા મેરે લડકેકો માર દે તો કયા અયસા કહેના હુકમમેં દા.ખીલ હો જાયગા.

ક.જલ...હુજુરને મુઝેં શોચકર હુકુમ દીયાથા.

નાદિર– સુબુત

ક જલ–યે હય આપકો દસ્તખત મુલાહિજા કીજીયે (ખતદેના)

નાદિર ...જ.બ જમીનો આસમાનકા આ.ખિરી ઇન્સાફ હો-ગા ઉસ વ.ક્ત ખુદાઇ લાન્તનતકા વાર રોકનેકે લીયે ઇસ કા.ગ.જકો અપની ઢાલ બનાના.

ક.જલ...મેરે આ.કા મેરે હુ.જુર

નાદિર...મેરે શયતાન જીસ્ત.વ એક ખુબસુરત ફા.હેશા ઔરતકો દેખકર ઇન્સાનકે દિલમેં બદીકા શયતાન જોશ મારતા હય ઇસી તરહ યે તેરી ગરજદાર આ-વા.જ ખુંખ્વાર આંખે ભયાનક ચહેરા હરએક ઇન્સા-નકો કત્લ ઔર ખુનકે લિયે ઉભરાતા હય.

ક.જલ...મેરે મહેરબાન આ.કા

નાદિર...અગર કીશી વક.ત બે સમઝે બુકે એક નાપકા લ.ફ્જ મેરી જબાનપર આયા અગર તુ જરાભી

હીચકીચાયા હોતા વાતો જુઠ મુઠભી સરઝીલાયા હોતા તો મેરી તબી.યત બુરાઇકા .ખયાલ છોડ દેતી મેરે દિલસેં .ખુદાકી દહ્શત પયદા હોતી ઔર વોહ દહ્શત મેરે તમામ બુરે ઇરાદોકો તોડ દેતી

.કજલ-મુઝે અયસી ઉમ્મીદ નથી કે .હુઝુર મેરી .ખીમતોંકા અયસા .ખરાબ બદલા દેંગે

નાદિર-અબસે અછા બદલા તો યે હય કે .કયસરકી મૌતકા બદલા તુજસે લીયા જાય કોઇ હય

કજલ...ક્યા .કજલકા .કત્લ

નાદિર—ક્યા .કયસરકા .કત્લ

કજલ—વોહ આપકા .હુકમથા

નાદિર—યેભી મેરાં હુકમ હય

કજલ...મય બયર .ખ્વાહ હું ઔર .બયર ખ્વાહથા

નાદિર...વોહ બચાથા ઔર બે ગુનાહથા

કજલ-તો યે હાથભી અભી તક બે ગુનાહ હય.

નાદિર-તુ મ.હજ .કાતિલ હય

કજલ—મય સિર્ફ .કજલ હું હુઝુરને મેરા ચહેરા દેખકર કુદરત પર ઇલ્ઝામ લગાયા મગર .ખુદા હમેશા કાંટોમે હી ફુલ રખતા હય ઉ.સપર. .ગૌર નહીં ફરમાયા જીસતરહ ખુદાને પથ્થર કે અંદર લા.અલ છુપાય હંસી ઉસી તરહ ભયાનક ચહેરે વાલોંકે સીનેમેં નસે ઔર રહમ વાલે દિલ આતા ફરમાય હંય ઔર મંયભી—

નાદિર...કયસર .કયસર

.કજલ—વોહ જીન્દા હય.

નાદિર...મેરે દોસ્ત મેને ફરિસ્વ ક્યા તુ સચ કહેતા હય

કજલ—તો કજલ તો ક્યા ફરિસ્તાભી જુઠ બોલતા હય!

નાદિર...કયસર બચ ગયા નહીં નહીં મંય બચ ગયા રાજ બચ ગયા તાજ બચ ગયા મગર .કયસર

જીન્દા હય તો સિંજરકો મુરદાં સમજતા હું મે-
રે દોસ્ત મંયને જો કુછ તેરે ચહેરે પર એ.અતેશ
જ કીયા હય વોહ મ.આફ કર

ક.જલ—અલ્લાહ અલ્લાહ આપ કયસે .કદરદાન આ.કા હંય.

નાદિર...ઔર મહેરબાન હય ભાઈ .ક.જલ મેરે બા.જુરિ
આયા ઈસવકત આબ હો ગઇ હય ઔર જુરૂસ્ત
હય કે ઉસકે ...ધુવેદાર ગુસ્સેકો બર્ફકી તર.હ ઠ-
ન્ડા ઓર કબ્રકી તરહ ખામોશ. બનાદો વોહ ઈસ
તરહ હો સકતા હય કે .કયસરકી શકલ ઉન્હેં દીખાઓ

.કજલ —હુજુર

નાદિર—બસ નજરકાં તરહ જા ઔર બીજલીટી તર.હ ઉ
સે યહાં લેઆ.

.ક.જલ...વોહ

નાદિર...કયા ?

.કજલ—મંયને

નાદિર—તુને

.કજલ-ઉસકો છોડ દિયા

નાદિર—કયું છોડ દિયા કીસને તુઝે .હુકમ દીયા

.કજલ—.રહમ ઓર નેકીકે

નાદિર—તુઝે મેરે ગુસ્સેકા ડર ન થા

.કજલ—મુઝે આપકે ગુસ્સેસે .જીયાદા ખુદાકે ગુસ્સેક ડરથા

નાદિર—બદમાશ પાજી કોઇ હય લે જા મારદે ગરદન
.કુચુલદે ભેજા (જલ્લાકા આના)

કજલ...કયા કહી મેરી .ખીદમોંકા અવ.જ હય

નાદિર...તુ નમક .હરામ ઓર .ખુદ ગરજ હય

કજલ...ખુદ ગરજ તો વોહ હય જો ચચા હોકર ભતી
જેકી મૌતસે ત.બીયત શાદ કરતા હય.

નાદીર—સલતનત ઇસી તરહ હાથ આતી હય

.કજલ—સલતનતકે કામમેં સાથ નહી જાતી હય
નાદિર...લેકીન યહાંતો આયશ દીખાતી હય
કજલ...યે .ખયાલ કુબુલ હય દુનિયા ઈમાન દારોંકે લિયે જહન્મહય ઓર જહન્મકે લીયે જન્નતકો છોડ દેના યે તેરી ભુલ હય
નાદીર—બસ ચુપ .ખુદસર મારદો તલવાર લે આવ ઇસ કાસર (નાદીરકા જાના)
ક.જલ...યહી હય(બાદશાહોંકી .ખીદમત કરનેકા નતીજા જીતની .ખીદમત ગુજારી મંયને ઇસકીકી હય અગર પતની .ખીદમત મંય અપને .ખુદાકી બજાલાતા તો આજ કયા દરજા પાતા
જલ્લાદ...યે તુમકો પહેલેસે શોચનાથા કે બાદશાહ કે ખીલાફ કામ કરનેમેં જાનકા નુકસાન હય.
ક,જલ...યે કયા અગર એક હજાર જાનેહોં તો ઉસ બે ગુનાહ બચ્ચેપર .કુરબાંન હય
જલ્લાદ...તો ઉસકા નતીજા પા અવ સરઝુકા (ચેકબાલકા અંદરસે પિસ્તોલ મારના)
ચેક.બાલ...બદમાઅશ ઠહેરજા
.ક.જલ...કોન શાહજાદી
ચેક.બાલ—.કજલ ચુપ મંય .ખતરેમેં હું.
ક જલ...ખાંતુત.
ચેક.બાલ...મુંહબન્દ કદમ ઉઠાવ (દોનોંકા જાના)
નાદીર...કયા કયાથા કયસી અવાજ હય યે મર ગયા ક.જલ કીધર ગયા
સિપાહી—હુજુર
નાદિર—બસ ભાગો દોડો ઉસકા પતા લગાવ યે તલવાર ઓર લાશ ઉઠાલાવ નાદીરકા જાના)

ક઼ીલઆ

[ક઼યસરકા ક઼ીલ્લેકે બાહીર દીવારોંપર નઝર આના]

ક઼યસર...બસ યહી રસ્તા હય ઔર કહીં પનાહ નહીં ઔર કોઇભી ભાગનેકી રાહ નહીં ઓ ખુદા મેરા દીલ બૈઠ જાતા હય જમીનકો દેખનેસે આંખોકે નીચે અંધેરા આતા હય. અબ ક્યા કરૂં લૌટ જા-નહીં નહીં અગર વોહ મુઝે પાલેંગે તો જરૂર મે-રી આંખે ફોડ ડાલેંગે

ગાના.

અએ ખુદા તું મદદ કર મઓલા મેરી મદદ કર
મુઝપર રહમકર બારી તઆલા મેરી મદદ કર
હર શયમેં નુમા હુએ તેરા જલવા
ઓ મેરે મઓલા બારી તઆલા મેરી મદદ કર

જબાની

ઓ ખુદા ન આતા હય રહમ રહમ બચા ના ઓ માં ઇન પથ્થરોં મેં મેરે ચમાકી રૂહ છુપી હુઇથી મૌત તુ જલ્દ જાન નીકાલ બહેતર મેરી રૂહ લે (ક઼યસરકા દીવર પરસે કુદના ઔર પથ્થરોં પર ટકર કે સર સેટનેસે મરજાના મ.હેરે આલમ ઔર અખતર કા ગાતે ગાતે આના)

ગાના.

બદલા હુઆ રંગ આજ જો ઇસ આફ્તાબકા
છાયા ફલકપે અબ્ર હય હ.કકી એતાબકા
ચક્કર મેં હય મકીનો મકાં અર્જો આસમાં
આલમ હય મેરી આંખમેં ઇસવક઼્ત ખ્વાબકા
ફરી મોરી જાન દુખકે સમન્દર બીચ
બખ્તને ઘરકો લુંટા અપના બીગાના છુટા
દુનિયાકા રિસ્તા તુટા હુએ સબ અરમાન

આઇન યેક.બાલ અબતક લાએગી બોહલા અફલબતક
દેખુંગી ન સુરત જબતક રહું પરેશાન

અ.ખતર—માં તુ કયું રોતી હય? કયું જાન ખોતી હય

મહેર—મંય કયું ન રોઉં યેકબાલ .કયસરકો અબી તક ન
હીં લાઇ મેરી તબીયત સખ્ત ઘભરાઇ મેરા પ્યારા
પ્યારા .કયસર ઓ .ખુદા મેરા દિલ કહેતા હય
કે મેરે બચ્ચે પર .જુરૂર કોઇ આફત આઇ હય

અખ્તર—ઓ .ખુદા હમપર ર.હમ કર

ગાના.

કુએસી મુસીબતકી કાલી ઘટા છાઇ
દીલમેં .ગમકી બીજલી ચમકી
.અશ્કકી બુંદે જહલાઇ ઘટા છાઇ
સાંજ પડા સુરજ ગયો અપને ઘરકી ઓર
રાત અંધારી પાગે સુખ ચોરી કર ગયો ચોર
અઓલા ધરતના મન ધીર દુખ પુછે મેરો કોન યહાં

મહેર—મુઝે જાનેદે મંય જાલીમ હલાકુકે પાસ જાઉંગી
મંય દોલત નહીં તલબ કરતી સલ્તનત નહીં માંગતી
હુકમત નહીં ચાહતી અપના બચ્ચા ચાહતી હું.

અ.ખ્તર... અમ્માં કયા તું દીવાની હો ગઈ હય

મહેર—મંય દીવાંની નહીં હું મેરા નામ મહેર હય ઓર
દારાકી બીવી તેરી માં હું

અ.ખ્તર—યા ખુદા (દાનોંઝ આગે બ.ઢના ઓર કયસર
કો દેખના.

મહેર—મેરા બચ્ચા

અ.ખ્તર—મેરા ભાઈ

મહેર—માર ડાલા જાલીમોંને .કીલ્લો.સે ગીરા કર માર ડા
લા રોવો પીટો ચલાવ અયફ્રીસ્તો ઇસકી માત-
મકો આવ હવાઓ ખાક ઉડાવ ચાંદ સુરજ ટકરાવ
હમારા ચાંદ છુપ ગયા

અ.ખ્તર—હમારા ફુલ મુરઝા ગયા

મહેર....આહ મેરી .ખુબસુરત કલી અબ તુઝે .ખાકકે કી-
ડે કતર કતરકર ખાએંગે અય મેરી .ખુશ રંગ પ-
ખડી જીન ગુલાબી હોંટોકા મંય ચુમા કરતીથી કયા
અબ દીમક ઔર ચીંવટી ચીંવટે ઉસકા .ખુન ચુ-
સને આએંગે

એ ગુલ આર બુટા મીટટી ઔર પાની ફાની હુએ ફાની
ફાની હુએ એ સારા જહાન
એ સબ જુઠા હુએ દુન્આકા ખ્યાલ
ઘર દર ઔર .જર સર સબ જુઠા હુએ મોલ

મહેર—બેટી

અખ્તર....માં

મહેર—યે તેરા ભાઈ હય

અ.ખ્તર—વોહ મર ગયા

મહેર....તુ જો ઉસકી બહેન મંય જો ઉસકી માં હુઈ અ-
ભી તક જીન્દા હંય મેરા બચ્ચા તો કીશી શહેર-
કી ગલીયોંકા રાસ્તાભી નહીં જાનતાથા વોહ અયસે
મુલકકો જાતા હય જહાંકા કોઇ કીસી કો રાસ્તાભી
નહીં બતાતા હય

અ.ખ્તર...મા મંય અપને ભાઇકી સાથ જાઉંગી

મહેર...નહીં તુ જા મંય ઉંસકી રૂહકો અપની ગોદમેં
લેકર .ખુદાકે પાસ પહોંચાઉંગી લે મેરે બચ્ચે દુ-
નિયામેં આખિરી બોસા.

અ.ખ્તર—ભાઇ બહેનકા આ.ખિરી પ્યાર (મહેર આલમકા
અખ્તરકો પીસ્તોલ દેના)

મહેર—ચલ બેટી સફરકા સામાન કર અગર માંકા કુછ તુ-
જપર .હક હય તો ઉસકી મુશકીલ આસાન કર

અ.ખ્તર...માં પહેલે તુ મુઝે ભાઈપર કુરબાનકર

મહેર...માં ઓ ખુશ ભય મા હોકર બેટીપર હાથ ઉઠાઉં

અ.ખતર—મંય બેટી હોકર આપર હાથ ચલાઉં (નાહિર-
કા (કિ હ્બેઓંડી દિવારપર આના)
નાદીર—કોન મહેર ઔર અ.ખ્તર
મહેર—બેટી
અ.ખ્તર—માં
મહેર—આયા (દોનેકા એક દુસેરકો પીસ્તોલ માર દેના ઔ-
ર .કે.જલો ચેકબાલકા આના)
.કે.જલ...ચેકબાલ એ .ખુદાયા.

બાબ દુશરા .ખત્મ હુવા

બાબ તીસરા પરદા પહેલા.

મયદાને જંગ.

(નાદીર ઔર સિંજરકી ફોંજોકા આપસમેં લડતે દીખા દે
ના ઔર આખીર સિંજરકી ફોંજકા શી સ્તકખાના)

ગાના.

જાઓ મેરે નવ જવાન હાથોંમેં લેકર નશાન
જાઓ જાઓ દુશમનકા ગુલશન કરો વીરાન.
હાથોમે તલવારે થામ કર લો ઇસ દુનિયામેં નામ.
જાઓ ડંકા ફતહકા બજાઓ હા હા હા
કરદો ઉંસ સબકો બેજાન જીતતે હંય ભાગી શયતાન
તોપે તીર બંદુકે ચાલે ઔર ભરકી સબ સામાન
નીકલે નાં ઘરસે દુશમન પાનીકો તરસે દુશમન
કરના વો હીકમત ફીરરત મારે જાવે સબ બે ઇમાન
જાવો મેરે નવ જવાન હાથમે લેકર નીશાન
દુશવાથી હો જલ્દી આસાં
મુદઆ મીલે હો બેગમ દીલ મેરા ખીલે
છુટે ધન ધનનનનનન ચલે ગોલી સનનનનનન
બીજલી ચમકે થમકે જમકે રજ મીટેન મસેહીઆસ્માન
સીંજર—શર્મ જીલ્લાહ તબાહી ભરોસેમેં હમ.અબોંકે શ-
કીસ્ત ખાઈ.

શએર.

કયા કહે ઇન્સાન ઇસ .જાલિમ જ.માને કે લિયે
ફુલ બનકર આએથે કાંટા ચુભાનેકે લિયે
(નાદિરકી ફોજકે સરદારકા આના)

સરદાર—બસ ઓ બદમાઅ.ાશ અજલસે બચકર કહીં અ-
બ તુ નહી જા શકતા યે વાર તેગ.કા મેરે હાથ-
સે બચાના નહીં શકતા.

સિંજર—હુરત ના મર્દ

શએર.

મુઝસે પન્જએ ફોલાદ કહીં દબતા હય
શેર કબ લોમ.ડીકી ચોટમેં આ સકતા હય
લે હોશીયાર હો યે ખન્જરે .ખુખ્વાર સમાલ
ટુકડે હોતા હય તેરા સીના મેરા વાર સમાલ

સરદાર—તાબ લડનેકી નહીં મુજકો ઇસ શહ જે.બસે
લાઉં .કાબુમેં ઇસે અબ મકરો ફરેબસે.
હાં અય શાહી ખુનકે પુર જોશ યહ જા.હે ઠેહર મ-
ય નહીં લડતા અમાનદે મુજકો અપને વારસે.

શએર.

સાથ હુંગા કલ મેં અપને શલકરે જરરારસે
ઔર દિખાઉંગા તેરા .હક નાદિર .ખુખ્વારબે

સિંજર—અગર તુ હકપર હય તો લે યે .ખન્જર તુજ
કોહી દેતા નું ઇસકે બદલેમેં તેરી જબાનકા
કોલ લેતા હું (સરદારકા સિંજરસે લે લયના)

સરદાર—હાં જવાં મરદો નયજો કે રૂ.બ ઇધરકો ફેરદો ય-
હી હય સિંજર ઇસકો ચારો તરફસે ઘેરલો(સબ
સરદારોંકા નીકલકર સિંજરકો ચારો તરફસે ઘેરલેના)

સિંજર—

શએર.

કૌલસે અપને અય નામર્દ ઇન્સાં ફીર ગયા

શુ હય તુને શુજા.બતકા રૂસવા કરદીયા
સૈરદાર—લે જાવ ખયમેંમે લેજાકર ઇસકી મુશકેં કસો
સુર.ખાબકા મહેલ.
(નરગીસકા ગાતે ગાતે આના)
નરગીસકા— ગાના.
પીયા બીન જીયા જાત કલ ન પડત હાય હાય
હું બે.કરાર બ.ગયર દીલદાર પરવર દીગાર હાય
આવોજી આવો દરસ દીખાવો જીયા જરાવો નાહિક
દુખાવો તેરે ફીરા.ક મેંજાતી હુએ જાન ધીર ન ધરત હાએ
જબાની.
.ખુદાયા શમશાદને મેરા .ખત પાયા યાન
પાયા મંયને તો ઉસમેં સાફ લીખદીયાથા કે
આઠ બજે અમ્મા ચચી કે ઘર રવાના હો જાએં
ગી ઔર એબ્બા શરફકો ચલે જાએંગે ઓર
નવ બજે નોકર ચાકર સબ સોજાએંગે ફીર
કયું ન આએ કયું ઈતની દીદેરી અજી બસ
બસ આ ચુકે વોહ ઉતકોતો ચાહતહી નહીં
મેરી (નરગીસકા જાના શમશાદકા આના)
શમશાદ—બીલકુલ સન્નાટા શકલ સુરત ચાલ ઢાલ સબ
સુર.ખાબકીસી હય અબ કૌન પહેચાનેગા જો દે-
ખેગા નરગીસકા બાપ જાનેગા અગર નરગીસભી
યકાયક સામને આયગી તો. ફૌરન ધોકા ખાયગી
અયલો વહી આરહી હય
નગીરસ—બસ મંય અબ કભી શમશાદસે બાત ન કરૂંગી
અગર હાથભી .જોડેગા તો મુલા.કાત ન કરૂંગી .ગ-
.જબ .ખુદાકા અયસા બે મુરવ્વત ઈન્સાન તો દુનિ-
યામે કોઇ નહીં.
શમશાદ—કયું લડકી તુ અભી તક સોઇ નહીં
નરગીસ—હંય કયા અબાજાન આપ આ ગએ

શમશાદ—હાં મંયને તો અપની સવારીકો ઝપી વાપસ ફીરાઈ મગર ઈસ વકત તુ યહાં કયું આઈ

નરગીસ—અબાજાન મંય તો એક બીલેકો ભગાને આઈથી

શમશાદ—હાં બીલ્લીકો ભગાને આઈથી યા કીસી બીલ્લે-પર ગુ.સ્સા દીખાને આઈથી

નરગીસ—ઓ ગ.જ.બ અબ્બાને તો સુન લીયા સબ.

શમશાદ—આંખ ઉઠા કયા સર ઝુકાકર મુઝે ગાલીયાં સુ-નાતી હય બદમઆસ છોકરી તુજે ઈસિના મન. આ કીયા ફીરભી શમશાદકો ચાહતી હય અબ તુઝે સજા દેની જુ.રૂર હય

નરગીસ—અછા જો આપ સજા દેં મુઝે મન્જુર હય

શમશાદ—પહેલી સજા. તો યે હય કે ઝુડ બોલી હય ઈ-સ લીએ મુંહપર હોંસા દે ઔર દુસરા મેરે ગ-લેસે ચીપટકર એક મજેદાર બોસા દે

નરગીસ—અબ્બાજાન મંય તો અબ જવાન

શમશાદ—હાં હાં મંય જાનતા હું કે અબ તુ જવાન હુ-ય જબહી તો તુજસે શાદી કરનેકા અરમાન હય

નરગીસ—બસ બસ અગર અબ અયસા કહેંગે તો મંય કહુંગી કે આપ મેરે બાપ નહીં હય

શમશાદ—હંય ચલી કયાં બાપ કૌન મય તો તુમ્હારે બાપકા દામાદ હું નરગીસકા શમશાદ હું.

નરગીસ—યા અલ્લાહ કયા આપ મંય તો સમઝીથી કે

શમશાદ—કયા સમજતીથી અપના બાપ

નરગીસ—જાવજી બહોત ધોકા ખાયા

શમશાદ—પ્યારી નરગીસ તુમને જો વાયદા દીયાથા અબ ઉસકા વ.કત પુરા હોનેકો આયા અગર બુબેકસે બે-જાર હો તો .કાજીકે પાસ ચલનેકો તૈયાર હો.

નરગીસ—મગર કોઈ સવારી

શમશાદ—આંખે હમારી

નરગીસ—આજ મેં અપના જેવર કપડા લેકર અભી આઇ

શમશાદ—કરમ ફરમાઈ.

શએર.

દીલ છીન લીયા જાન નહી તુઝ સેરીકો
કયા કોણીએ જાલિમ તેરી ઇસ જાદુગરીકો.

ગાના.

દીન રતીયાં નાં છેડો સઇયાં છેડો બઇયાં ધડકે છતીયાં.
ફડકે અખીયાં હાં તુમ લાગો મોરી છતીઆં
ઉઇ ટુટીરે કલીઆં
જાન તોરી હય ઘાત સારી તડપત કાંટી રાત સારી, ચલો
હટો જાવ બાતે ના બનાવ ગલે લગ જાવ જીયાના જલાવ

શમશાદ—યા અલ્લાહ ઓ મેરે બાપ દાદાકે અલ્લા અગર કોઇ જાગતા હો તો ઉંઘ જાય ઉંઘતા હો ઉસે સાંપ સુંઘ જાએ, અગર કોઈ બેદાર હુવા તો મંય આજમે ગીરફતાર હુવા [ખુબકા આના]

ખુબક—આદાબ અર્જ હય જનાબે આલા કયા સફરકા ઇરાદા મનસુખ કર ડાલા.

શમશાદ—લો આ ગયા સયતાનકા સાલા

ખુબક...જનાબ મંય યે કહેનેકો આયા હું કે આપકો જીધર જાના હો ઉધર જાએં સફર જાએં સકર જાએં મર જાએં મગર અપની લડકીકે સાથ મેરા નીકાહ કર જાએં.

શમશાદ—અબ ઇસકા સર તોડું યા ગલા ઘરખા કયું રહા હય ઉલ્લુકા પઠા.

ખુબક—કયું ગુસ્સે હોકર દામાદસે કહો અજી અપની લડકીસે નીકાહ પઢાના હય યા નહીં.

શમશાદ—અબે જા નહીં ઇજ્જતકી બરબાદી કરેગા તુઝ જયસે બુઢેસે કૌન અપની જવાન લડકીકી શાદી કરેગા.

બુબક—દેખો સુઅર સાહબ ગાલિયાં ન દો વર્ણશંકર રંડી હો જાવેગી

શમશાદ—અબે જા વર્ન મારે જુતોંકે ખોપરી ગંજી હો જાયગી

બુબક...અગર શાદીકા કૌલ ન પાઉંગા તો ભેંસ કયા પીલીકે ગટેકી તરહ ચીલ્લાઉંગા—હાં હાં

શમશાદ—અબે ખુસટ કયા હમેશી ધમકાતા હય તો લે

(જુતે મારના)

બુબક—હાં યે દમ દાટી મેરે પાસભીં હુંય શાંટરોટકે દો ડામીશ ઔર લાઠી.

શમશાદ—ઠહેર પહેલે તુઝે લાઠીયોંકા મજા ચખાઉં

બુબક...અરે હોડો હોડો કસાઈ મેરા કીમા બનાતા હય (શમશાદકા મારના ઔર બુબરકી ભાગ જાના કરીમકા આના)

કરીમ...સુદકા માર ઇસ બિલ્લીને તો સોના મુશ્કીલ કરદીયા રોજ રાતકો ચુહે મારનેકો આતી હય મામાબુબ કેતા હય કે પ્લેગ કમીકોકી તરફસે પગાર ખાતી હય કોન યે હુજુર

શમશાદ—યા રહીમ યા ગફુર

કરીમ...જનાબ કયા હુવા કયા દાંતમે દરદ હો રહા હય

શમશાદ...હાં હાં હાં દરદને સતાયા ઇસ લિયે તો મંય સહૂરસેં વાપસ આયા

કરીમ—આપ ગભરાઓ નહીં મંય બાજારસે તમાકુ ઔર ચુના લાતાહું ઉસકો દાંતકે નીચે દબાઇએ ઔર ચુના ગાલપર લગાઇએ તો આરામ હો જાયગા.

શમશાદ...હાં હાં જલદીજા (કરીમકા જાના) ચલો ઇસ કોભી ભગાયા મગર વહે શયતાન આયા (આના રહીમકા)

રહીમ—ખટમલ પીસ્સુ મખ્ખી મચ્છર ઇસ ઘરમેં બરબાર હય એક મીનીટકે લીયે આંખ લગાના દુશ્વાર હય અંય કયા આપ આગએ જનાબે આલી

શમશાદ...ઇસ દર્દને તો મેરી જાન નિકાલી.

રહીમ—ક્યા હુવા જનાબ

શમશાદ...હાબ હાબ મેરા પાઉં હાબ.

રહીમ—આપ આરામ ફરમાઇએ શાયદ ટાંગોમેં હવા લગ ગઈ હય મંય સાંઢેકા તેલ લાતા હું ઉસે લગાઇએ.

શમશાદ—હાં હાં જલ્દી જા (રહીમકા જાના) હુંય કોન બલા લા ડાલ વલાં.

બેગમ—અપને ઘરકી ભી કયા બાત હય ભાભી કે શ્વર ગએ તો દોડી બટેમે ગભરા ગએ હંય કસ્ગીર બાપ કયા તુમ સફરસે આગએ

શમશાદ—બીવી અછા હુવા ભલા હુવા જો મંય વાપસ આયા તુમ્હારી બેટીકો ખુદાને મોતસે બચાયા

બેગમ...કયું કયું ખયરતો હય કયા ખબર પાઇ

શમશાદ...અભી રાસ્તમેં એક શખ્શસે યે ખબર સુનનેમેં આઇ કે બુઢા બુબક બીલકુલ જુનુની હય ઔર દુસરા બડા ભાઈ ખુની હય

બેગમ...તો કયા ઉસને કોઇ ખુન કીયા હય.

શમશાદ—અરી બીવી ઉસને તો એકસો સાઠ ચારસો ઔરતોંકા ખુન કીયા હય

બેગમ—અરે હાય હાય તો મેરી બચી.

શમશાદ...બચ ગઇ કીસમતથી અછી આગ અયશા કરોકે શમશાદકો બુલાકર ઇસી વક્ત નરગીશકો નીકાલ પડાદો.

બેગમ...શમશાદકો ઔર ઇસી વક્ત

શમશાદ....હાં અગર ઇસી વક્ત ન હુવા તો સુબહકો વોહ બુબક બઘડા નીકાલેગા પયસેકે જોરસે ઘરભકો આફતમેં ડાલેગા.

બેગમ...અછા તો મંય નોકરકો ભેજકર અભી શમશાદકો બુલવાતી હું (જાના બેગમકા)

શમશાદ...હાવ તો ચલ ગયા ખેલકા પાશાહી બદલ ગયા

થા અરરર ચલતી ગાડીમેં રોડા ઝટકા આ પડે
યા જીસકા થા ખટકા અબ મંય કયા કરૂં હાં એક
કમરેમેં છીપ જાઉં.

સુર.ખાબ—લોગ સચ કહેતે હુંય કે સનીચર ઔર ઇતવારકો સફર ન કરના ચાહિયે જયસેહી જાનેકે લિયે દરવાજા ખોલા સામનેકે દરખ્ત ઉલ્લુ બોલા આગે બઢા તો કરીમકો છીંક આઇ બાજારમેં પહોંચા તો એક કુતેસે ઠોકર ખાકર ગાડીમે બચડને લગા તો એક બીલ્લીને રાસ્તા કાટા બાજારમેં પહોંચા તો એક સીપાહીને ચોર સમજકર ડાટા .ગરજ.કે અયસા ગભરાયા પીતે છે મીલસે વાપસ આયા.

નરગીસ...ચલો પ્યારે ચલો અગર દેર લગાવગે તો કીસી આફતમેં ફંસ જાવગે.

સુર.ખાબ—નરગીસ લડકી કયા હુય.

નરગીસ—વાહ અભી તક તુમ્હારી છેડ ચલી જાતી હુય મુઝે લડકી ન કહો શર્મ આતી હુય.

સુર.ખાબ—અરી ઓ નાકરા તુને ભંગ પી હુય યા ચરસકા દમ મારા

નરગીસ અબ જો ઊભી જા.મ.કબુતારા નીકલ મેરી જાનમેરા પ્યારા

સુર.ખાબ...અરી કયા બકતી હુય ડાયન ચુડેલ મુરદાર તુજકો શર્મ નહીં લગતી હુય

નરગીસ—દેખો પ્યારે ગાલીયાં ન દો વર્ના બીલકુલ બીગડ જાઉંગી નાકભી રગડો તોભી તુમસે નિકાહ ન પઢાઉંગી

શમશાદ—અરી નીકાહ અપને બાપસે

નરગીસ—અબ ચલતોણી હુંય યા નહીં આપ ઓ બાપ એ તો સચસુચ મેરા બાપ હુય [નરગીસકા ભાગ જાના,]

સુર.ખાબ...યે કયસી બદજાતી યે તો ડુબ મરનેકી બાત હુય સુઝે આજ માલુમ હુવા કે મેરી લડકી ઇસ કદર બદજાત હુય

કરીમ...લીજીયે હુજુર યે દાંતમેં દબા લીજે ઔર યે ચુના ગાલપર લગા દીજે

સુર.ખાબ...અરે કરીમ યે કયા લાયા

કરીમ—જો આપને મંગવાયા

સુર.ખાબ—અયે કુછ જુનુન તો નહીં હુવા

કરીમ—અજી જુનુન તો નહીં દર્દસે સરસામ હો જાતા હય. લીજીયે લગાઇએ અભી આરામ હો જાતા હય.

સુર.ખાબ—અબે તુઝસે કીસને કહા કે મેરે દાંતમેં દર્દ હય.

કરીમ—અભી અછે હો જાઇએગા યે ચુના તમામ દવાઇ-યોમેં ફર્દ હય. (કરીમકા) સુર.ખાબકે મુંહમેં ચુના લગાકે ભાગ જાના.)

સુર.ખાબ—કમબખ્ત. પાજી શરીર ભાગ ગયા અગર ખડા રહેતા તો ઇતને મંય જુતે લગાતા કે મર જાતા.

દીસ....હુ.જુર હકીમ સાહબને કહાકે હય સાંટે કે તેલસે હડીમેં નાસુર હો જાયગા યે રસ્સીસે કસકર બાંધ દો તો દર્દ દુર હો જાયગા.

સુર.ખાબ—વોહ ચુના લાયા યે રસ્સી અબ કીતને જુતે લગાઉં પચાસ યા અસ્સી.

રહીમ—અસ્સી કયા અગર દર્દ ન જાય તો સો જુતે લગાઇએ લાઇએ પાંઇ બંધવાઇયે.

સુર.ખાબ—અબે યે કયા કરતા હય. અબે લંગડે મંય ગીર પ-ડુંગા પાજી લુચ્ચે હરામ ખ્વાર ખડા તો રહે.

રહીમ—જરા પડા તો રહે. (રહીમકા જાના)

સુર.ખાબ—યા ખુદાયા યે કયા ગડબડ ઘોટાલા (બુબક-કા મ.એ દો બદમાશોંકે આના)

બુબક—હાં ઇસને મુઝે ઠોંકા હય યારો જુતે કુટ જાએં તો ધુસોસે મારો.

સુર.ખાબ—અરે યે કયા તુમ કૌન ? યે કયસી જુતે કા-રી ? કુછ તકસીર હમારી

બુબક—કયું શરીફોંકી ઇજ્જત ઉતારના દામાદ ઘરમે આ એ તો લાત ધુસોસે મારના.

સુર.ખાબ—મંટને તુમપર હાથ ઉઠાયા

બુબક—અલબત.

સુર.ખાબ—ગલત મચતો અભી બાહિરસે આયા
બુબક—અબ સુઠરના કોઈ જુરૂર નહીં અભી કીસને કહા-
થા કે એક બુઢેસે અપની જફાન લડકીકી સાદી
કરનાં મન જુર નહીં

સુર.ખાબ...કીસને કહા કોઈ શબુત લાવ.
બુબક...યારો અબતો સુકરેબા ખોપરી સહેલાવ.
સુર.ખાબ—અરે છોડા અભી બાત સમઝો કોઈ બાવ મુ-
ઝે બચાવ ચોર ચોર જબરદસ્ત ચોર [સુર.નીબાકા
શમશારવાલી કોઠડી મેં ઘુસ જાના)
શમશાદ—ગજબ હુવા સુર.ખાબનં મુઝે દેખ પાયા.
બુબક—યારો બાગનો હય દબાવ ગલા [શમશાદકા બાગ
ના ઔર બદમુઆશોકા પીછા કરના
સુરખાબ અરે કહેર કમબખ્ત તું કહાં ચલા
બુબક—યારો મુઝે બચાવ મેં મર ગયા
સુર.ખાબ—ઓ બુબક ઓ બબીસ કીધર ગયા
બુબક— કૌન
સુરખાબ ચોર એક ચોર બીલકુલ મેરી શકલ બના કર
... ... કાં ... સમઝા ઉસને કરીમ ઔર
રહીમ કો બડેકાયા હય ઔર તુમ્હારા કચુમર બ-
નાયા હય.
બુબ—... ... તુમસી ઉસકા કીમા બનાવ
સુર.ખાબ—હાં જુરૂર બનાઉંગા દાટો ... ... હવા
લાવ ... ... જો બીઝે ઉસે
લાવ કરીમ રહીમ

દોનો—હુજુર
સુર.ખાબ—કમબખ્તો ઇધર આવ
રહીમ—હુજુર ટાંગમે દમ તો નહીં રહા
કરીમ—હાત અકડ હો ગયાં
સુર.ખાબ—ના લાયકેં અફીકરો ઘરમેં ચોર ઘુસ હય
તુમ્હેં કુછ ફીક નહીં
કરીમ—ચોર— હુજુર—ચોર!

સુરખાન...ચોર નહીં તો ફીર ક્યા તેરા બાપ
કરીમ...ફીર હાતમેં દર્દ હોને લગેગા જોરસે ન બોલીયે આપ
સુરખાન—દોડો જાવ બુઝદીલો પુલિસકે લિયે બેઠા હય તુમભી ઉસકે પીછે જાવ (દોનોંકા જાના) અબ ઉસ કમબખ્તકો અછી તરહ મજા ચખાઉંગા અગર મીલ ગયા તો બીસ દરજન બેદ ઓર બરસકા જેલ ઓર છે મહીનેકી ફાંસી દીલાઉંગા
બેગમ—ક્યું જી ઇતની ક્યા શીતાબી હય અગર લ નીકાલ હો જાય તો કુછ ખરાબી હય.
સુર.ખાન—ક્યા તુ મુઝે દાગ દે જાયગી કે લનિકાલ પડ જાયગી
બેગમ—અછાતો ગુસ્સા ન ફરમાય અભી શાદી હો જાવેગી.
સુર.ખાન—હો યે તો ઇસ વક્ત તયાર હય મેરી ઓર તેરે સરપર સયતાનતો નહીં સવાર હય
બેગમ—અગર ઇતની જલ્દી હયતો તુમહી જાકર કાજી ઓર દુલ્હેકો બુલા લાવ.
સુર.ખાન—યે હી ઠીક હૈ મંય બુલાને જાઉં
બેગમ—હાં તુમ લાવ તોમંય નિકાલ પકડાઉં
સુરખાન—નીકાલ પકડાઉં મેરી બદનસીબી મંય તેરા ભી સાં હું યા દલાલ
બેગમ—બસ હોસ સમાલો વયસી વાહીયાત બાતેં જબાનસે ન નીકાલો (જાના)
સુર.ખાન—મંય રે ક્યા શાદી ઓર ક્યા બડ઼ે સુખ જલદી મેરી તો બીબીકા જબાન થક ગઇ
સુબક—જમ.અદાર સાહેબ યહી હય.
કરીમ—પકડ લો જકડ લો
સુર.ખાન—અરે બાહરેં મુઝે ક્યું પકડતે હો ચોર તો ઓર હય
કરીમ—ઇસીઓમે જબાનમે કયસી સફાઇ હય.
જમઅદાર—તુમ સચ કહેતે થે બદમાશને હુબહુ સુરખાનકી શકલ બનાઇ હય.
સુર.ખાન...જમ.અદાર—અબે યે તો મંય પહેલેહી જાનતા થા કે તુમહી નામ બતાયગા

કરીમ—ઈસકી પીઠ ખોલકર દેખીયે કુટકાં બેતો નીશાન નજર આયગા.

સુરખાબ—આ હોલવલા મંય તો અપની ખુલાઈ હુઇ બલામેં આપહી ગીરગયા.

જમઅદાર—ખાન વોહ જો કલ ચોકમેં ખુન હુવાથા વોહભી ઈસકી તકસીર હુય.

સુરખાબ—અરે બાપરે બાપ યેહ તો ફાંસી દીલાનેકી તદબીર હુય.

બુબક—અબ મુંહ કયા દેખતે હો લે જાવ

સુરખાબ—અરે ભાઈઓ મુંજ બુઢે બકરેકો ઈન કસાઈ-યોંકે હાથસે છુડાવ

જમઅદર—ચુપ

સુરખાબ—મય નીહાલ કરદુંગા માલામાલ કરદુંગા

જમઅદર—અબ ચુપકા ચલ વર્ના હલાલ કરદુંગા (સીપાહીયોંકા સુરખાબકો લેજાના શમશાદકા આના)

શમશાદ—મુઝે ઈસ બીચારે સુરખાબકી કીસમતપર બહોત અફસોસ આતા હુય, હમેશા મુઝે ફંસાનેકી કોશીશ કરતા હુય. ખુદ ફંસ જાતા હુય મુમકીન નહીં કે વો ઘંટે તક પુલીસકે હાથસે રિહાઈ હો અબ કરામત આ જાય તો કીસમત આ જમાઈ હો (કરામતકા કાજી બનકર આના)

કરામત—શમશાદ

શમશાદ—ઉસ્તાદ

કરામત—અઈ વાહ ખુબ રાસ્તે દિખાએ

શમશાદ—ઉસ્તાદ અબ નરગીસકો ઉડા લે જાના કુબુલ હુય.

કરામત—કહું ?

શમશાદ—ખુદ ઉસકી માંકો નીકાહ કેબુલ હુય

કરામત—અબર કબ ઔર કહાં

શમશાદ—અજી ઓર યહાં

કરામત—શમશાદ કયા જાતે હો જરા મુઝેભી બતાના

શમશાદ—અરરર વોહ આતી હય બસ અબ મેરી હાં મેં હાં મીલાના

કરામત—શમશાદ દેખના કહીં જુતીયાં ન ખીલાના

(બેગમકા આના)

બેગમ—બેટા શમશાદ તુ આયા કૌન બુલાકર લાયા

શમશાદ—અભી અબ્બાજાનને મુઝે ઓર ઈન કાજી સાહબકો ભેજા

બેગમ—બેટા મંય તુઝે અપને દિલકા ટુકડા દેતી હું ઈસે દિલકી તરહ સમાલના બચ્ચીકા દિલ દુખે અયસા કલમા જબાનસે ન નીકાલના

શમશાદ—અજી મંય તો ઈસે અપને દિલકે અન્દરકી દેવી બનાઉંગા

બેગમ—નરગીસ બેટી નરગીસ

નરગીસ—જી આઈ આપને બુલાયા

બેગમ—લો બેટા જીસે તુમ ચાહતીથી ઉસસે હાથ મી લાવ લો કાજી સાહબ નિકાહ પઢાવ

કરામત—અરે યાર કયા બોલું

શમશાદ—વહી વહી જો મંયને બતાયા થા

કરામત—અરે યાર મંય તો ભુલ ગયા

શમશાદ—અરે કુછ ઓર હી કહો

કરામત—હુ કકેકા પાની ઓર પતંગકી ચુલ, ઘોડેકા જીન ઓર ગધેકી ઝુલ ઢાકકા પતા બકાએન કે ફુલ દુશમનકી આંખમેં ખાક ઓર ધુલ. કયું બીબી નીકાહ કુબુલ

નરગીસ—જી

કરામત—મીયાં નીકાહ કુબુલ

શમશાદ—જી

કરામત—દોનો તરફસેજી (એક લડકે કા આના)

લડકા—નીકાહ હો ગયા તો લાવ બીડાવ શક્કર ઓર ઘી

કમત—હાંજી ઉસ્તાદ કોઇ ચીજ હોને દીજીએ.

લકા—હેં હેં હેં હેં આ આ.............................

કમત—અજી ખુલકે ગાઇએ

લડકા—જીકુચ્છ નહિ જરા ઘી બહોત ખાનેમેં આય હે

ગાના.

સતાવી વેતુનાં બેદર્દે વાલે દીલેનું
બેદર્દી મીયાં—સતાવી
હે એેક ચંગડે દીલેનું
એ દુખદે હીઆં સોરી તુંબીતો નાખુશ પાવી વેએ
સતાવી

સુરખાબ—હટ જાવ ચલે જાવ તુમ્હારી બેવકુફીસે તો પુલીસકી માર ખાતે ખાતે હાથ પયદ ટુટ ગયે

મુબક—અજી શુક્ર કીજીએ કે હમ સબને પયચાન લીયા આપ છુટ ગએ

સુરખાબ—કોન શમશાદ કહુંગે આજી ખબીસ બદનીહાદ

બેગમ—હંય હંય યહ કયા શક નિકાલી અપને દામા દકો ગાલી

મુબક—દામાદ ? અજી દામાદ મંય હું

બેગમ—ચલે જાવ જીસને એકસો સાઠ ઔરતોંકા ખુન કીયા હય ઉસસે કોન અપની લડકી બયાહેગા મીયાં મુઝે યકીન હયકે શમશાદ ઉમરભર તુમ્હારી લડકીકો ચાહેગા

સુરખાબ—નહી લડકીકો તબાહ ન કરુંગા

બેગમ—તુમ તો નશેમેં બહેકતે હો નિકાહ તો હો ચુકા અબ કયા કર સકતે હો.

મુબક—કયા નિકાહ હો ચુકા

સુરખાબ—અરે કીસકે હુકમસે શાદીકી ખામ પારા

શમશાદ—મુજસે કીસ્સા સુનિયે સારા જીસને નાલદાર જુતોંસે ઇસ ખબીસકા ભુત ઉતારા ઔર બેગમ સાહબકો શાદીકે લિયે ઉતારા ઔર જીસકે ધોકેમેં પુલીસને આપકો મારા

સુર.ખાબ—વોહ શ.ખ્શ અસ્લમેં
શમશાદ—વોહ બન્દાથા
સુર.ખાબ—જબતો ઘરકા ઘર અન્ધા થા
બેગમ—ચલોજી અબ નિકા.હ હો ગયા અબ મુછપરખ્
કુ.બુલ હય
સુર.ખાબ—ખયર બાવા લાચારી મુ ભી નીકા.હ કુબુલ હય
બુબક—મગર બ.ડે અબ્બા મુઝે તો નહીં કુબુલ હય
કરામત—ચુપબે બુબક હુ.જુરને મુઝ પયચાના
સુર.ખાબ—નહીં કોન ? હકીમ દાના !
બુબક—અરે પીર કુછ ઠીકાના
કરામત—બડે .કબરસ્તાનમેં બના આવ બેટા એક દફે
આ બાવાકે સામને હાથ ચીવાવ .હુક.કેકા પાની
પલંગકી ચુલ, ઘા.ડેકી રસ્સી ઓર ગધેકી જુલ,
ઢાકકા પત્તા બાકાયનકે ફુલ, દુશ્મનકી આખમેં
.ખાક ઓર ધુલ
સબ—આમીન
કરામત—કહો બીબી નીકા.હ કુબુલ
નરગીસ—જી
કરામત—મીયાં નિકા.હ .કુબુલ
સુર.ખાબ—બેગમ જી
બુબક—નહીં
.કરામત—અબે ચુપ કયા મુઝેભી .કુબુલ
કરામત—ચલો અબ લાવ નુ.કલ દાને મેરે .હ.કકે સવા-
પાંચ આને.

શ.એર.

બુબક—કીસકે આગે રોએં ઓર કીસકે આગે ગાએં
દુખ સહે.ગી ફ્રા.ખ્તા ઓર કવ્વે અન્ડે ખાએં.

ગાના.

સબ—રંગ રલીયાં કરો .ખુશીયાં દીલનીલ શાદાબ
હુએ ગુલ ઔર બુલ બુલકા જોડા નાયાબ.
ઓ અરેરેરે ઓ અરેરેરે હું મંય .હયરાન

આ હાહાહાહા આ હાહાહાહા કર્યું નાના જાન
ચલ પરે હટ ચલ પરે હટ દુર હો શયતાન.
જાતે હુંય સબકો આદાબ

આખ તીસરા પરદા તીસરા

દરબાર.

(નાદિરકા મ.એ દરબારીયોંકે બયઠે દીખાઈ દેના)

ગાના.

રાગીશાગર—હોવે મુબારીક એ શાહા નાદિર એ તાજ
સરપર હમેશા તેરે
રહે કયામત તક રાજ કાયમ.
એ જાં હો ચેકબાલ. તેરા દાયમ.
હો ખાદીમ ખુશતર હમેશા તેરે

(સિંજરકો દરબામેં લાના કહેના નાદિરકા)

નાદિર—અઝખ્યાહ બાદશાહ સલામત તશરીફ્લાયે હુજુર તાજ કયા હુવા જો નંગે સર આયે

સિંજર—તાજકી તુમ અયસે મોહતાજોંકો જુરૂરત હય હમારા તાજ હમારી શાહાના સુરત હય

નાદિર—આહમક યુંહી અપની ઈજ્જત જિલ્લતમેં દિખલાતે હય કાંટે જીતને આગમેં જલતે ઔર ચટખલે જાતે હુંય

સિંજર—મુસીબત મેહી પડકર શરાફ્ત ઔર શુજાઅત આશકાર હોતી હય તલવારકો જિતના ઘીસો ઉતની ચમકદાર હોતી હય.

નાદિર—જઝાકલ્લાહ જીતની જબાન ચલતી હય અગર ઉતની તલવાર ચલાઈ હોતી તો આજ તુઝે કીસમત ઈસ જલીલહાલતસે મેરે સામને લાઈન હોતી.

સિંજર—એહ ઈનકેલાબે જમાનેકા દસ્તુર હય બહાર કે બાઅદ ખીજા ઔર રાતકે બાઅદ દિનકા આના જુરૂર હય.

નાદીર—

શાએર.

બાયેસે નિખવત હય જિલ્લત અર દિલે આલમ નહી.
દમ નહીં ઔર ફીર સમઝના મંય કીસીસે કમ નહીં.
ચલ રહી હય ચર્ખકી ચકરી અગર સબકે લિયે
કયા સબબ તુ ઉસમે આકર ફંસ ગયા ઔર હમ નહીં

સિંજર—ખેર કયું ઘભરાતા હય તેરી બરબાદીકા વકત ભી કરીબ આતા હય.

નાદિર—બદ જબાનોંકી તરફ બદ જબાની

સિંજર—શયતાનોંકી તરફ બે ઇમાની

નાદિર—અકલ હય તો અન્જામપર નજર કર

સિંજર—અન્ધા હય તો ખુદાકા ઝીકર

નાદિર—દેખ તું કયદ હય ઔર લાચાર હય.

સિંજર—લાચારોંકી મદદ કરનેવાલા વોહ પાક પરવર દિગાર હય

નાદિર—ઉસનેહી તુઝપર કાબુ દિયા હય.

સિંજર—વહી મોત ઔર જહન્નમકો તુજપર કાબુ દેગા

નાદિર—અદબ કર વર્ના બેરહમી છુરી લેકર ખડી હોગી ઓર જબાન મેરે કદમોંકે આગે કટકર ગીરપડી હોગી.

શાએર.

સિંજર—ગર યહી નાપાક ઇરાદે હય દિલે સફ્ફાકકે
તેરેભી વોહ હાલ હોંગે જો હવે ઝહાકકે
આજ ઉન હાથોંસે મેરી કાટતા હય તુ જબાં
કલ ઇન્હીંકો કાટકર ખાએંગે કીડે ખાકકે.

નાદિર—બસ બેઅદબ ખામોશ

સિંજર—દિખાલા મુજ દિલોંકો રહે ખરોશ

નાદિર—સર્દ બન મત ગર્મ હો

સિંજર—નામર્દ હય જો નર્મ હો

નાદિર—ગર્મ હું ગુસ્સે મય

સિંજર—જા ડુબ મર ગર શર્મ હો

નાદિર—આ ગઈ તેરી કઝા (ખંજર લેકર નાદિરકા સિંજરપર હમલા કરના)

૧ સરદાર—બસ ના સઝા (સરદારોંકા નાદિરકો તલ-
વારોંસે ઘેર લેના)

૨ સરદાર—ઠહેર

નાદિર—આ ગીયા

૩ સરદાર—ફેંક ખંજર

નાદિર—યેહ બગાવત (જાગ કજલકા મએ ચન્દ અફસ-
રોંકે આના ઓર નાદિરકો કયદ કરના)

કજલ—રખબદ ગૌહર

જાર—હોવે ગર જુમ્બેશ અગર તો કાટ લો નાપાક સર

નાદિર—ઓ આંખે મુઝે યેહ કયા નજર આતા હય

સિંજર—દેખા ખુદા અપને લાચાર બન્દેકો ઈસ્તરહ બચાતા હય

નાદિર—અફસોસ સદ હજાર અફસોસ

કજલ—ખુદ ગરજ અબ કયું પચતાતા હય જો દગા દેતા
હય વહી દગા પાતા હય

શએર.

કલજુગ નહીં કરજુગ હય યહાં દિનકો દેઓર રાત લે

સિંજર—

દુનિયાકા સવદા નકદ હય ઈસ હાથ દે ઈસ હાથ લે.

જાર—સિંજર અબ કયા ઈસરાર હય સાંપભી મોજુદ હય
ઓર યેહ લોહેકી લાઠીભી સર કુચલનેકે લિયે
તૈયાર હય વોહ સજા દીજે કે ઈબરત હો જમા-
નેકે લિયે

કજલ—ફેંક દો સર કાટકે ઠોકરેં ખાનેકે લિયે

ચેકબાલ—રહમ ! રહમ ! ! અછે કજલ રહમ

કજલ—હુજુર આપ ઈસપર રહમ ન કીજીયે અગર આ-
પકી મરજી હય કે દુનિયા કુછ દિન આરામસે
જીયે તો ઈસકો મરને દીજીએ

ચેકબાલ—યેહ ન કહો કજલ ! સિંજર મંયને તુમ્હારી
ખાતિર અપની બાપકી મરજીકે ખિલાફ કામ કીયા
તો કયા મેરી ખાતિર તુમ અપની મરજીકે ખિ-
લાફ ન કરોગે નહિ નહિ ખુદાને તુમ્હેં રહમ દિલ
પયદ કીયા હય અબ હુઝૂર બખ્શ દોગે

સિંજર—બખ્શ દો ઇસકી જાન

જાર—સિંજર ઇસકા કુસુર ના કાબિલે મઆફી હય

સિંજર—બસ આજસે યેહ સારી જીન્દગી કયદમેં કાટે યહી
સજા કાફી હય બસ હટાવ મેરે સામનેસે લે જાવ.

નાદિર— શએર.

કિસમતને દીથી આંખેં પર કુછ ન દેખા ભાલા
લાઅનત હો ઇસ હવસપર જીસને કફસમેં ડાલા

યેકબાલ—જીતને આરામ આઇએ અહે ઇજ્જતકા તાજ પહેન-
કર તખ્તપર બયઠીયે ઓર ઇન્સાફકા સીક્કા ચલાઇએ

સિંજર—જીન હાથોંસે તાજ ઇનાયત કીયા હય ઉન હાથો-
કોભી મરહમત ફરમાઇએ.

શએર.

વફાઓ હુસનકી દેવી હો તુમ ઓર મંય પુજારી હું
મંય સદકે કહદો હોરોસે હમારી હો હમારી હો
યેકબાલ—તુમ્હારી હું

જાર— શએર.

ઓજે ફલકપર જીસો મલકપર જબ તક ચાંદ સિતારે ચમકે
દોનો જહાંમેં દોનો મકાંમેં નામ ઓર કામ તુમ્હારે ચમકે

ગાના.

રામીશગર—
ગાવો બજાવો સભી મીલે આજ
શાહાકે સરપે મુબાકીક હો તાજ
બીન રબાબ સીતાર પખાવજ સુર મીલે સબ સાજ—ગાવો
ધ્યાન માનસે ગમક તાનસે તીન ગરામસે બજે સબ સાજ
નાનો આવો સબ નીરત બતાઓ ખુશીયાં મનાઓ એ
ઉડાવો ગત રાગ

સાની ધપ નીધપમ ગમ ગરેસા
તર તડીયન ત્રાન તટ તડીયન ત્રાન
ધ્રા કીટ તક ધુમ કીટ તક ક્રાનધા
ધ્રા કીટ તક ધુમ કીટ તક ક્રાનધા
ધ્રા કીટ તક ધુમ કીટ તક ક્રાનધા તા

તમામ શુદ.

દાસ્તાને તિલિસ્મે હોશરૂબા

જીસમેં, અય્યારો સિપાહકી જાદુગરિ, દિલાવરી વ હમસરી, તિ-
લિસ્માતોંકી ભરમાર, અમરકે કારગુઝાર અમીર હમઝા, સાહેબ
દિલાવરી, તિલિસ્માતોંકા મત્યામેટ બનાનેકી હમસરી. ઇસ્લામકા ડં-
કા બજના, ઉમર ઐયારકી ઐયારીઓં ઔર દરેક કામકી તૈયારીઆં. તસ્લીમ
નામા વગેરા. મુસલમાનોંકી બહાદુરી જાદુગરોંકી જાદુગરી. અમીર
હમઝા સાહેબકી તિલિસ્માત ફતહ કરનેકી કારગુઝારીઆં બહોત દેખની
મનઝૂર હૈ, હસતે હસતે પેટ ફૂલ જાતા હૈ. દુનિયાકી દાસ્તાનોંકી
વકઇયત હાંસીલ કરના હૈ. અગર દાસ્તાનકા શોક હૈ, અમીર
હમઝા સાહેબકે આગેકે દો ઔર તીનકે સામનેમેં મુકાબિલા દે-
ખાના તો જરૂર ઇસ કિતાબકા મુતાલિઆ કરીએ. ઇસ કિતાબકી
ઇતની તઆરીફકી જાય કમ હય. ગોયા દરિયાકો કુંજેમેં બંધ કિયા
ગયા હય મુખ્તસર નવાસી. બુઝાંગી હલાકત પૂરી આપને દરબારે
કિતાબે મુતાલિઆકી હોગી. મગર યે કિતાબ દેખાવકી મુન-
હસિર હય.

બેહતર કાગઝ, સુનેહરી પુઠ્ઠે ઔર ૧૦૦ સફે રોયલ આઠ
પેજપર નિહાયત ખુશખત છપી હય ઇતની ખૂબીઓં પર કીમત
સિર્ફ રૂ. ૪-૦-૦ મહેસુલ ડાક જુદા મે ખરીદાર.

મિલનેકા પતા.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે બુકસેલર.

મણુ દરવાજા—અમદાવાદ.